Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: Nytaarsgave for Damer
Bindbetegnelse | Volume Statement: 1793
Udgivet år og sted | Publication time and place: København : S. Poulsens Forlag, [1792]-1799

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at krediterе ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

9806

NYTAARSGAVE
FOR
DAMER
1793.

Paa S. Poulsens Forlag.

BIBLIOTHECA REGIA

Den rige Moe.

Hvi plager man mig arme da?
Hvad vil I, rige Fræender?
Hvi fordre I et tvunget Ja,
Som ei mit Hierte kiender?
Er det det Fortrin, Guldet har —
Gid jeg en fattig Pige var!

En Sværm af usle Daarer sig
Omkring mig daglig sanker,
Som kappes at opvarte mig,
Og gierne mine Tanker;
Men havde de kun mindste Vid,
De mærked' deres spildte Flid.

Naar hiin fortæller smukke Ting,
Og mig til Dode lieder,
Og denne, fuld af hoie Sving,
Min Skiønheds Roes udbreder,
Flux ilet Stellas Hierte hen
Med Tanken til sin elskte Ven.

Sin Ludvig da opleder hun
Paa kiendte Yndlingsstier,
Og siner ham i tause Lund,
Hvor han paa Stella bier.
Jil, sene Sol, i Havets Arm!
Da flyver jeg til Ludvigs Barm.

Der slaue Daarers Overhæng
Mig ikke længer plager;
Ved Ludvigs Arm, i kiolig Eng
Jeg frit min Aande drager,
Og glemmer gyldne Fangebuur
Ved Elskov, Frihed og Natur.

Som

Som Maanen, naar dens Straaler sig
Paa Ludvigs Kinder male,
Saa er hans Hierte reen for Svig,
Saa vennehuld hans Tale.
Han praler ei med mange Ord,
Men Ømhed i hans Øie boer.

O Moder, fra din Himmel ned
Du til din Datter smile!
Skue hende, fuld af Kierlighed,
I Ludvigs Arme hvile!
Ufeet af os din glade Aand,
O Moder, signe vore Baand!

Af dig en Lærdom hørte jeg,
Og aldrig jeg den glemmer:
„Vogt dig, at Tant og Glimmer ei
„Dit Valg engang bestemmer!
„Lad ingen Hyklers fiedske Røst
„Sig aabne Adgang til dit Bryst!

„Den Beiler, der forgnder dig
„Med Kryben og med Smiger,
„O troe mig, han forvandler sig
„Som Mand til vildest Tiger.
„Men ham, du finder Sandheds Ven,
„Giv ham din Haand, dit Hierte hen!" —

O Held mig, jeg har fundet ham!
Min Ludvigs ædle Hierte
Ei kiender Smiger, Vind og Bram,
Og aldrig Falskhed lærte;
Og, Moder, ved dit Hvilested
Han svoer mig evig Kierlighed.

Nei Frænders Ord, og Daarers Larm
Skal ei mig overtale;
Uvillig lagt i fremmed Arm
Hvad hialp mig gyldne Sale? —
I Ludvigs Hytte vil jeg boe
Hos Frihed, Kierlighed og Roe!

Liebenberg.

I en Søns Stambog.

fra en Moder.

Med det hele Moderhiertes Varme
Tænker jeg, o Søn! saa tit paa Dig:
Gid og Du, skiønt langt fra Venners Arme,
Øvet, og varmt, og tit erindre mig!

Farlig er, mens Ungdoms-Blodet strømmer,
Livets Vei, og ofte snuble vi;
Ofte, naar man sig et Eden drømmer,
Man misledes af sin Phantasie.

Hør mig, Bedste! Gid Du nøie prøve,
For Beslutning modner sig til Daad!
Tryg Du da skal Dydens Idræt øve,
Og Din Bane vædes ei med Graad.

Gud jeg Dig vil ydmyg anbefale:
Glem ham ei! Han aldrig glemmer Dig.
Det var Moderhiertets simple Tale:
Tænk paa den, saa tit Du mindes mig!

Den lykkelige Knøs *).
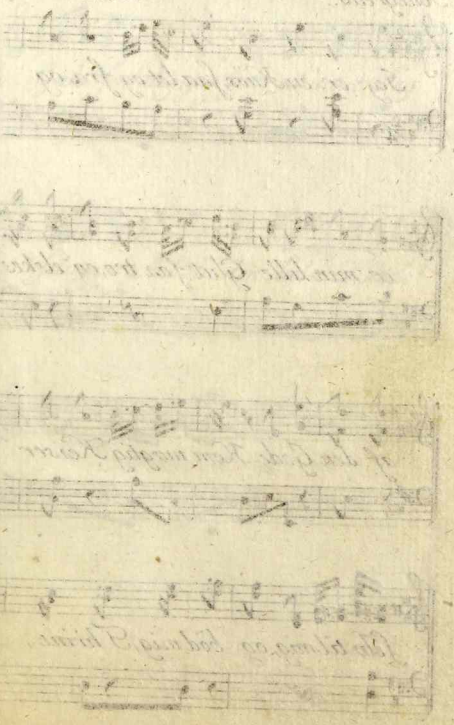
Jeg er en Knøs, saa let og fro,
Og er min lille Glut saa tro,
Og elskes af den Gode:
Kom mægtig Keiser selv til mig,
Og bød mig, Thrine, Guld for dig,
Jeg svared' mut: Jeg selv er rig:
Behold den hele Klode!

Jeg var omtrent en fyrten Aar,
Og saae Guds underfulde Vaar,
Omarmet af min Pige.
Hun, neppe fiorten Aar endda,
Saa huld mig gav det omme Ja,
Og Jord og Himmel svandt os da:
Hvor var' vi lykkelige!

Nu sidder jeg i Qvalm og Støv,
Og seer kun lidt til Skovens Løv,
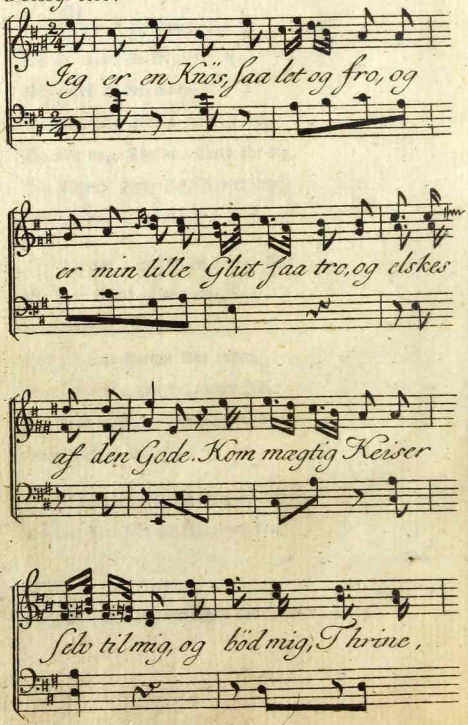
Og
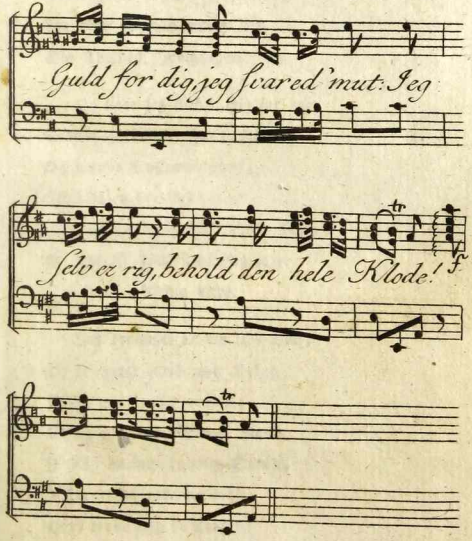
*) S. sidste Nytaarsgave for Damer, S. 3.
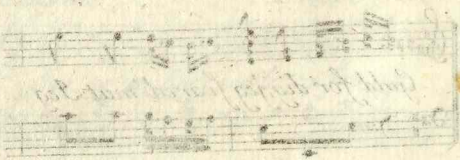

Den lykkelige Knös.

Allegretto. J. A. P. Schulz

Guld for dig, jeg svared' mut: Jeg
Selv er rig, behold den hele Klode!

Og over Bøger sveder;
Men om den Syed i Bække stød,
Den dog var Henriks Hierte sød;
Thi uden den han aldrig nød
Sin Thrines Yndigheder.

Og naar jeg slæber mig for tret
Blandt Ereges og Mose-Ret,
Og blandt Systema-Hære,
Jeg blot en fire Mile gaaer,
Og snart min Thrines Bolig naaer,
Et Kys til Hiertestyrkning faaer;
Saa kan jeg Alting bære.

Jeg drømmer tit om lyse Dag,
Og drømmer altid med Behag,
At jeg paa Landet vanker;
At jeg er glade Thrines Mand
I salig nøisom huuslig Stand,
I Christjans lykkelige Land:
Hvor trylle mig de Tanker!

Nu, skynd dig, Tid! Jeg skynder mig,
Og løber rask om Kaps med dig.
See, Pige, hvor jeg stræber!
Snart du, blusærdig, sm og skion,
Ved Alterfod og Præstebon,
Fuldkomme skal mit Arbeids Løn
Med Ja fra rene Læber.

P. H. Hafte.

Nat-

Natten.

Alt er saa stille!
Blid og høitisfuld er Nattens Fred;
Let og blid jeg føler Taaren trille
I den tause Ensomhed.

Vel den, som hviler!
Gud gav den, han elsker, Sovnens Roe;
Trøstefuld os Glemsel da tilsmiler,
Glæder i dens Skygge boe.

Hvo ikke sover,
Og hvis Jammers Taare rinder ned;
Han ei glemme, engang vi gaae over
Til Guds evig blide Fred.

See Tiden svinder,
Og vor Kummers Tid snart svinder hen.
Hver en Vædmods Taare, som her rinder,
Gud gienvielder hist igien.

O! jeg vil græde!
Men min Graad er ingen Klage-Lyd.
Denne stille Graad er meer end Glæde,
Meer end hele Jordens Fryd.

I hver en Stierne
Skuer jeg din Magt, o store Gud!
Glad ved dette haaber jeg det Fierne,
Alt jo er din Godheds Bud.

Med dig fortrolig,
Verdners Herre, Fader, Gud og Alt!
Seer jeg fra min lille Tue rolig,
At en Verden hist nedfaldt.

Naar Verdner falde,
Og naar Straaet visner, synker hen.
Visdoms Arm i Støvet vi paakalde,
Dette Alt jo ordned' den.

Lad Dagen svinde,
Gud jo ogsaa skabte Nattens Tid!

Du,

Du, som Mørkets Skygger bød ophinde
Tryg til dig staaer al min Lid.

Thi, gode Fader!
O! din Viisdoms Maal var Alles Vel.
Aldrig Almagts Øie her aflader
Blid at vaage for min Siel.

Naar trygt jeg sover,
Med din Haand, jeg veed, du vogter mig;
Giv mig Freden, som du kierlig lover
Alle dem, der dyrke dig.

I blide Drømme,
Lad mig skue da din Herlighed;
Lad hver jordisk Drift fra Sielen remme,
Som den slaviſk tynger ned.

I Gravens Bolig
Snart maaskee mit Legem hviler her;
Gud! naar da min Siel er frie og rolig,
Hist mit Held en Drøm ei er.

J. Smidth.

Elskerens Besøg

(efter Voss.)

Klare Rosenskyer bebudede lifligе Majdag,
Solen frembrød, skinnende blidt igiennem det Vintræe,
Som omsyngede Vindvet, paa Præstens grønne Gardiner.
Vækket han blev ved dens Skin, og ved Slag af Canariefuglen;
Dagens Billed' forstyrrede Søvnen kun sagte
Den omsvævede ham med Ahuelsers flygtige Dromme:)
Elsk han Øinene gneed, og foldede Hænder, og takked' Gud, som i Nattens Roe saa faderlig havde bevaret
Ham og alt hans Huus for Ild og for Sygdom og Tyvhaand.
Nu han løfted' sig op ved Sengegavlen, og langsomt
Dreied' han sig, og udrakte sin Haand, for at vække sin Anna.
Men hun var der ei meer. Da trak han det raslende Omhæng
Hen

Hen til Siden, og saae ind i Stuen igiennem dens Glasdor.
Her stod Thebordet dækket med riflede Kopper fra Dresden,
Som den huuslige Viv kun bod de fornemme Giæster,
Saasom Provsten ved Kirkebesog, og den gode Grævinde,
Og naar Bryllups- eller en Fodselsdag hæderlig holdtes.
Ogsaa Caffekanden af Solv, som den gode Grævinde
Gav i Fadderskiænk, med Skaal og dreiede Skeer,
Blinkede stolt i Solens Glandz. I sit Kokken
Horte han Ilden sprætte, og kogende Kiedel at bruse.
To Gange trak han i Ringen, saa Klokken klinged' i Køknet,
See da trippede frem i Huusmoers ærbare Kladning
Gamle Mama, hun kyssede ham, og tal'de saaledes:
Er du alt vaagen, Papa? da jeg reiste mig, sov du saa rolig;
Og jeg listed' saa jevnt, og holdt mine Tøfler i Haanden,

Og gik ud paa Hoesokker. Men hør nu, Faerkille!
Imod Hanegal du prækede atter i Dromme,
Men med afbrudt Røst, og stundom fældte du Taarer;
Brudeskammel, syntes mig, du nævnte blandt Ander.

Venlig trykkede han sin Viv i Haanden, og sagde:
Rigtig! jeg vieede dem. Min Text var: Vil du, min Datter!
Fare med denne Mand? og Skilsmissen klemte mit Hierte.
Men, hvor tungt det end er, at miste saadan en Datter,
Saa, hvis Enken ei blev Naadsens-Aaret i Gaarden,
Eller var Udstyret færdigt; i Dag jeg vieede dem sammen.
Vorder frugtbare, sagde jeg, Born! Gud signe Jer Afkom!
Drag, o Datter! i Fred, og vær din Egtemands Krone;
Thi en dydig Viv er bedre end kostbare Perler.
Gior ham idel, idel Godt, saa længe du lever,
Indtil Doden Jer skiller. Hvi saa alvorlig, Moers-lille?

See

See paa mig. Vi to forlode jo Fader og Moder.
Hurtig, min Slaaprok hid, den blaae af det uldene Damask,
Og min Hue af fiin Batist! jeg maae jo dog pyntes,
Naar min Hr. Svigerfon, Hans Velærværdighed, kommer fra Lundbye.
Hør! der blæser jo Posten, og rasler frem over Steenvei.

Smilende svarede ham den gamle huuslige Moder:
Fader! der er ude i Køknet; Kathrine vinder sit Garn af.
Og nu gik hun hen til den blanke Commode af Nødtræe;
Hvor der var Flippekraver og Overskiorter og Ermer,
Og de stive, foldede Kraver (en Pest for den Gamle!)
Og det Christentoi, der saa tidt blev benndret i Kirken.
Her var ogsaa Huén; af Skabet tog hun hans Slaaprok,
Lagde begge ned paa Lænestolen ved Sengen;

Staaer

Staaer du alt op, Papa? saa sagde hun, bie dog en Smule!

Jeg skal hente dig de nye uldene Strømper.

Hastig bliver du kold om Fødderne, naar du er aarsladt.

Nu til Aars desuden det er lidt koligt om Morg'nen.

Bliv kun lidt i den varme Seng! Det haster jo ikke.

Fogdens Jørgen, som passer paa Hestene henne i Kobben,

Kommer, saasnart han hører Posthornslyd over Søen;

Og saa gaaer jo Veien i mange Bugter her hen ad.

Hist i Skoven er Echo; saa blæser den lystige Postkarl

Gjerne en Morgensang; og salig Kong Frederiks Livmarsch.

Saa formante hun kiærlig sin Mand, men han hørte ei hende,

Og imens han kladte sig paa, han talte saaledes:

Han

Han maae være her snart; thi Veien er god, og min Klokke
Farter kun ti Minuter i sem; da læser jeg ofte
Min Lovs. — Giv Vandglasset hid, og Bækken og Haanddug.
Men, Mama! hvor bliver vor Datter? jeg hør ei for-nummer
Mindste Puslen deroppe; jeg troer dog aldrig, hun skulde
Sove Morgenen bort, naar hun sin Kiæreste venter?

Derpaa svarede ham den gamle huuslige Moder:
Mand! du spøger! jo mænd! hvor skulde den raske Lovise
Sove Morgenen bort, naar hun sin Kiæreste venter?
Nei for Speilet staaer hun vist, og passer sin Klædning,
Og hun pryder sit Haar med simple kunstige Lokker,
Ordner Sloifen paa Brystet, og Silkeklædet om Halsen,
Og den friske Blomsterkrands, og naar hun er færdig,

Emi-

Smiler hun vel, men synes dog, at hun er ei smuk nok.

Hør, hvor stoier Pakan! — Der har vi sikkerlig Jørgen.

Mens hun talede endnu, da traadde i lysegraae Frakke

Elskeren ind med en Smiil. De Gamle med Fryd og Forundring

Iilte, omfavnede ham, og bød ham af Hiertet Velkommen.

Og den gudfrygtige Præst begyndte med Taarer saaledes:

Gud skee Tak, min Søn! — hans Godhed og Viisdom er evig!

Han har kaldet Dem at arbeide med i sin Vingaard!

O! han ledsage Dem og, den albarmhiertige Fader!

At De maae virke med Held i saa vigtigt et Embed' og mange

Mange Siæle ved Dem maae komme til Salighedens Kundskab! —

Hvad

Hvad jeg nu vilde sige: De skriver: Gaarden er kion nok;
Men at Træerne ei er' synderlig holdte ved Lige,
Og at Kokkenhaugen er ganske bevoxet med Ukrud.
Mennesker er dog sært! — hvor lit er ikke et Frugttræ
Planter', og hvor riigt betaler det ikke sin Pleie!
Henved hundrede Daler loser jeg aarlig af Frugter,
Unge Træer, Asparges, og af Kartofler og Hvidkaal.
Og min Vinding forsødes end meer ved den Glæde at kunne
Vække Flid i vor Bye ved Raad og Daad og Exempel.
Søn! en Forøring af mig, — det veed jeg — sætter De Prüs paa.
Til en Brudegave vil jeg Dem skienke min Fleischer.

Fuer! saa sagde den gamle Mama, og klappede hans Kinder.
Strax er du i din Oekonomie. Hvorledes var Natten?

Ven-

Ventelig kold, min Son? Det er ret ilde, at Tiden
Falder Dem saa knap i det nye Kald, De har faaet.
Reise mig der fem Mill om Natten i Mulm og i
Mørke!
Degnen kunde jo læst i Morgen en Prækken af
Brochman.
Drikker min kiære Son et Glas paa fastende Hierte?
Eller Caffe alene? — Da svarede Præsten fra Lunds-
bye:
Kiære Mamg! kun Caffe! — jeg fryser en Smule;
i Nat var
Veiret klart og lummert; i Morges derimod blæste
Vinden kold fra Soen, da Solen stod op, og min
Postkarl
Kiørte kun Fod for Fod, og nikkede stedse med
Hov'det.
Men Mama tillader dog vel, at Lovise maae skiænke?
Her er et tyrkisk Rør, og et Pund af virginiske
Knaster.
Kiære Papa! jeg haaber, at den skal smage til Caffe.
Røret er Rosentræe, og Hov'det af Leret fra Lemnos.

Glad

Glad beundrede Præsten det ranke Ror, som saa herlig
Glindsed' af brunlige Lak, og sagde med eplofre Stemme:
Hvilket et Ror! det har De vel bragt fra Constantinopel.
Ja, ved Mahomed! troer jeg, det naaer mig op over Hov'det.
Nu skal Knasteren proves. Moerlille! sig til Katrine,
At hun bringer os Caffe snart, og en brændende Voxstabl.
See saa op til Louise! — Men hvad, om Provsten faaer Nys om
At det tyrkiske Kram vanhelliger præstelig Læbe!

Men med ængstelig Stemme begyndte Præsten fra Lundbye:
Moder! Louise er dog vel ei syg, da hun bier saa længe?

Smi-

Smilende svarede ham den gamle huuslige Moder:
Doven, min Søn! jeg vedder, at hun har Øret ved
Puden.

Og nu ilte hun ud, og sagde til gamle Kathrine:
Hent saa Kanden af Sølv, og spaae dig, kiære Ka-
thrine!

Bring os Caffeen snart, og saa en brændende Vox-
stabl.

Men, naar Caffeen tragtes, saa maae den sættes paa
Kul-Ild.

Saa hun talede, og gik nu op ad Trappen til
Kamret,

Hvor Louise slumrede endnu. Saa sagte paa Tæer
Treen hun hen til Sengen, og saae bag røde Gar-
diner,

Pyntet som Brud i Høidt, den blomstrende Datter
at sove:

Og hun kyssed' hende paa Kinden, og hvisked' til
hende:

Dov-

Døsne Pige! du drømmer endnu? hvor blusser din Kind dog!
Var du ei vel, da du har lagt dig saa ståndselig paaklædt?
Hør hvor Spurrerne qvidre, og Hyrden tuder om Kvæg.
Pige! herop! og bind af nys udfoldede Blomster
En bedugget Bouquet, og læg den smukt i Alkoven
Hen til din Fader, at han med Fryd og Forundring kan vaagne!
Hør! din perlede Høne har nylig kaglet i Stalden,
Jil og søg dens Æg, at Ilderen ikke skal faae det.
Men, mit Barn! hvad gior du her med duftende Blomster!
Veed du ei, hvor farligt det er, især Hyacinther?

Saa hun talede, og Pigen foer op af Søvne, og saae sig
Vildt omkring, og med Haand under Kind, hun sagde til hende:

See

See, god Morgen, Mama! — Jeg tænkte, for
nabnede Vinduer
Kunde Blomster ei skade. Det er fast lutter Au-
rieler.
Hvor det var heedt i Nat! jeg kunde slet ikke sove.
Klokken Ett stod jeg op, og klædte mig paa, og i
Vinduet
Saae jeg Egnen kolet af sagte Vinde, i Maanskin;
Hørte Nattergalsang, og Hyrdens eenlige Floite.
Dalen var høid af Taage, og skinnende plaskede
Søen,
Og den østlige Kant var gjennemstynget af Lynglimt.
Men tilsidst blev jeg træt, gik i Seng, og slumred'
omsider;
Men det var en meget urolig Søvn! — O min
bedste
Moder! er Posten alt kommen? — Ja sikkerlig
har jeg
Ligget for dybt med Hov'det; mit Hierte banker saa
hastig.

Smi-

Smilende svarede nu den gamle huuslige Moder:
Slaaer dit Hierte saa stærkt, min Datter? Christen har nylig
Bragt Avis. Der er nok om America og om Gibraltar.
Og om Pavens Reise og Parlamentet i England.
Ogsaa et Brev er kommet; maaskee fra Præsten i Lundbye.

Pigen kyssede Moderens Haand, og sagde til hende:
Er der et Brev? Du smiler. O Moder! vær ei saa grusom!
Hvad bekymrer jeg mig om America eller Gibraltar,
Eller om Pavens Reise, og Parlamentet i England?
Sig mig (du lykkelig var Brud!) o sig mig, er han dernede?

Derpaa svarede hende den gamle huuslige Moder:
Barn! det veed jeg ei. Et kiønt ungt Menneske bragte
Nys et Tyrkisk Rør til Papa, saa høit op fra Jorden;
Og saa spurgte han meget høflig, hvorledes vor kiære

Jomfrue Datter befandt sig. Kom selv, min Glut!
og betragt ham.

Glad sprang Pigen af Sengen, og begge Arme
hun snoede
Fast om Moderens Hals, og sagde med fyrige Kysse:
Du er dog den bedste Mama. O glæd dig, min
Moder!
Du skal pynte Bruden, og Bryllupsdands skal du dandse.
Hurtig Moer! lad mig see den unge Mand, der er nede!
Derpaa svarede hende den gamle huuslige Moder:
Pige! vil du gaae ned paa Sokker. Tag dine Skoe paa!
Og hvor det Torklæd' sidder. Fy! skam dig du hæs-
lige Unge!

Nu iden bølgende Barm hun hastig redmende
skiulte,
Spændte Skoene fast med bævende Hænder, og iilte
Ned ad Trappen, og selv hun aabnede Døren, og
raabte
Høit af Fryd, og sank i Elskerens ventende Arme.

Riber.

Vug-

Vugge-Vise.

Sover Piger sødelig!
Her skal Intet røre sig,
Ingen Myg skal vække Jer.
Eders Moder vaager her.

For os Alle vaager Han,
Som beskytter Hav og Land,
Sine Børn til Lyst og Gavn,
Alle tye vi til hans Favn.

Og for mig hans Fader-Haand
Løste Smerters haarde Baand,
Piger! eders spæde Røst
Gav mig Lindring, Haab og Trøst.
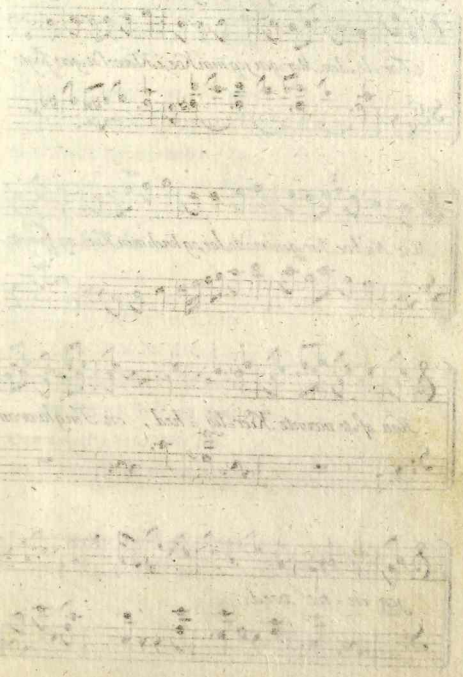
Glad mit Hierte hæver sig,
Thi den Gud, som frelste mig,
Vil og Eder, kiære Smaae!
Vogte, hvor I staae og gaae;

Skiænke Eder fyrigt Blod,
Rolig Søvn, og lystigt Mod,
Værge for den spæde Dyd,
Give eder Hiertets Fryd.

Eders gode Fader skal
Nyde Glæder uden Tal.
Gud! mit Hierte priser dig!
Ham og disse gav du mig.

L****e.
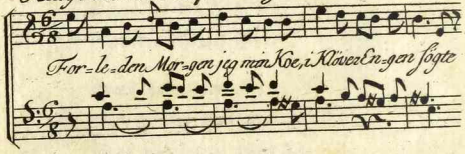
Lille
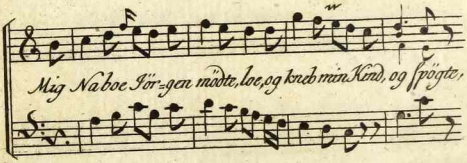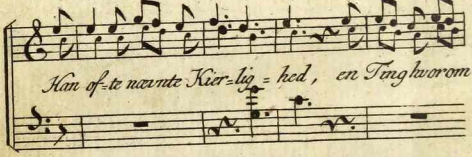

Side 29.
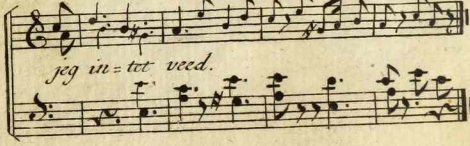
Lille Grethe,
Romance.

Klagende men ei for langsom — Zink

Lille Grethe.

Romance.

Forleden Morgen jeg min Koe
I Klover-Engen søgte,
Mig Naboe Jørgen mødte, loe,
Og kneb min Kind og spøgte;
Han ofte nævnte Kierlighed,
En Ting, hvorom jeg intet veed.

Han mig saa kierlig tog i Arm
Og trykte til sit Hierte;
Og talte sig saa rød, saa varm
Om Elskovs Fryd og Smerte;
Saa underlig hans Tale lod,
Jeg ei det mindste Ord forstod.

Nu om et Kys hans Ønske lod,
Jeg sligt ei torde høre,

Da Moder nys mig strængt forbod
En Ungkarls Mund at røre —
Jeg nu min Angest maae belee,
Os Moder jo ei kunde see.

Ei Stakkens Mine blid og mild,
Ei Smerten i hans Øie,
Ei Eeden om hans rene Ild,
Mit Hierte kunde bøie;
Med Taarer han Farvel mig bød,
Og gik — og strax jeg alt fortrød. —

O! at i Marken snart igien
Jeg maatte Jørgen møde,
For i hans Arm at haste hen,
Og for min Haardhed bøde.
Han sikkert fulde skee sin Net,
Di Kysse gav jeg ham for ret.

Frankenau.

Det flyttede Blomst.

Et lille Blomst opvoxte i en lav og eensom Dal; det var skiønt og vellugtende; Stormvindene foere over det, men skadede det ikke. Afsides stod det, uden at bemærkes af Vandreren, men tryg for, at nedtrædes af hans uagtsomme Fod. Ingen vidste af det, uden den flittige Bie, som der villigt overlod sine overflødige Safter til nyttigt Brug. — En forskende Botaniker fandt det, og flyttede det til et Drivhuus, hvor det skiød sig i Veiret, udbredede sine Grene og blev stort. Den forbigaaende Tilskuer beundrede det nu, men ofte afbrækkede ogsaa hans Haand en af dets skiønneste Stilke; i konstig Lue og Varme var det nu i Sikkerhed for Stormene, men det følte heller ingen af de milde Vinde, som Naturen om Vaaren sender over Jorden, og ingen af Solens qvægende Straaler, hvilke ere saa qvægende, og hine saa milde, fordi de ere ukonstlede.

En Dag kom Gærtneren i Haven, og spurgte Blomstret, hvad det syntes om sin Tilstand? Jeg takker dig, var Svaret, for den Møie, du har haft med mig; men vil du mit Vel, saa tag min Storhed fra mig, og giv mig min Roe igien.

J. Smidth.

Da

Da Linna sagde, jeg ikke skulde klage.

Du siger, Linna! jeg skal ikke klage,
Thi hele Jorden er saa god og skion;
Og alden Uroe, Kummers Graad og Plage,
Vi see, er oftest egen Daarskabs Lon.
Ja, Linna! du har Ret; jeg veed, mit Hierte
Kun eene gior mig saa ulykkelig.
Unoisom jeg af Skiebnen Alt begierte,
Da der saa meget Godt blev givet mig.
I skionne Enge og i kiolne Lunde
Der har jeg følt Naturens Herlighed;
Følt, den er skabt for mig; men Taarer runde,
Thi, Linna! dig jeg ikke ejed' med.
O Middet, som ukiendt i Støv fuldender
Sit korte Liv, er nøisom, trøg og glad!
Thi ej som jeg det større Lykke kiender,
Og aldrig Skiebnens Magt om mere bad.

Gud skabte dig saa blid og skion; du siger,
„Der er saa mange dog, som ligne mig;
Engang skal een af Jordens skionne Piger,
Mit Tab at glemme, kierlig lære dig. "
Der var i mine første Barndoms Dage,
Tet ved min Faders Huus en gammel Eeg; —
O, kunde Taarer kiøbe dem tilbage!
Som Barn lykkalig endnu leged' jeg! —
I Eegens Skygge tit jeg sorgfrie spogte,
Og under den min Siel var stedse froe;
Naar frie og glad jeg til dens Stamme sogte,
Jeg Kummer bort blandt Ukyndts Lege loe.
Og naar da træt af Uroe, mørk af Harme
Min Fader satte sig saa tit derhen.
Han tog mig kierlig op i sine Arme,
Og strax var han saa glad og mild igien.
I Aftenskumringen der tit med Glæde
Jeg hørte paa hans Ord om Dyd og Gud.
Han lærte mig der, aarle Gud at bede,
O! giv mig Kraft, at holde dine Bud!
O, Linna! denne Eeg er ikke mere!
Der kom en Storm og styrtede den ned:

O!

O! den og hine Dage er ei mere!
Og tit dens faldne Stamme græd jeg ved.
End Veemod fylder Hjertet ved dens Minde,
Ved Mindet om den Tid, som der svandt hen.
Jeg tit en Kiønnere har kundet finde,
Men aldrig een, der var mig kier som den.
Og aldrig skal, — det mig mit Hjerte siger, —
Jeg finde den, der mig som hiin er kier.
Og iblandt alle Jordens skiønne Piger
Der dog for mig ei nogen Linna er.

* t h.

Til de fire Piger i ***.

Synger, spoger, dandser; men tillader,
Ak! at jeg ei spoger, dandser med!
God er Eders, min, og Alles Fader,
Og hans ene Verk er Kiærlighed.
Derfor han med unge Roser strøde
Frydens Bane under Eders Fod;
Selv da paa hans Vink min Glæde døde,
Var han derfor ikke mindre god.
Han udbreder Blomsten for vort Øie;
Han har den imellem Torne sat;
Han har aabnet Graven for vor Møie;
Han har blandet Straaler i dens Nat.
Helligt Lys af Dødens Mulm udklækkes;
Af dens Rædsler Himle foldes ud:
Skal jeg da for min Oplysning skrækkes?
Liv og Død jo kom fra samme Gud.

Syn-

Synger, spøger, dandser, leer og smiler
Hele Livets favre Bane hen!
Mætter Eder med den Lyst, som hviler
Hobeviis i hele Skabningen!
Det er Eders Kald; og mit — er Kummer,
Om end al Naturen om mig loe;
Alt mit Haab er Haab om kiølig Slummer,
Haab om Gravens ene trygge Ro.
O! jeg hører Eders huldе Stemme
Ømt til Livets Fryd at kalde mig:
Piger! kan I fordre, jeg skal glemme,
At jeg her er ikke lykkelig?

A — m.

Velkomstsang

til en Veninde.

Velkommen over farlig Strand,
Fra Ødes dobbelt tunge Smerte;
Fra hint af Klipper stolte Land,
Der fandt en Yndling i Dit Hierte;
Fra snild og kierlig Flok, som varm
Nedkaldte Himlen til Din Barm!

Velkommen ned til Fædres Kyst
I Lykkeliges Favn tilbage!
Vær danske Venners Held og Lyst,
Fortien forladte norskes Klage!
Med hellig Ømhed komme Du
De Klippe-Hierter hist ihu!

Velkommen ned til salig Fryd!
Den vorde Dig til evig Eie!
Elskværdig, stille, stion, som Dyd,
Nedsmile den paa Dine Veie!

Den

Den lokke friske Roser frem
For paa Din Kind at plante dem!

Velkommen, o! velkommen ned!
Bliv evig Vor, vor Lyst, vor Ære!
Men, truer Mørke her Dit Fied,
Du hærdet mod vort Onske være!
Lad ei vor Taare holde Dig!
Reis bort, — vær atter lykkelig!

A — m.

Celia's Trøst *).

Vilhelm! paa din Grav der er saa stille:
Celia vil ikke klage meer,
Langsomt, roligt Vemods Taarer trille,
Og mit Hierte byder: Stille!
Stille ved min Brudgoms Leer!

Andagtsfuld jeg Midnatstimen skuer,
Seer Guds Sole, tænker Vilhelm der.
Reen og skion, som Lysets Himmelluer,
Du maaskee fra Stiernen skuer
Din forladte Pige her.

Selv i Himles Himle skal dit Hierte
Aldrig, aldrig glemme Celia;
Men med lutret Venskab, uden Smerte,
Signer Vilhelms Englehierte
Støvbeklædte Celia.

Ol

*) See forrige Nytaarsgave for Damer, S. 103.

O! jeg løftes til paa stærke Vinger
Op til dig, til Straalevæsners Chor;
Fort halv din Glands min Aand sig svinger
Let paa Phantasiens Vinger,
Og jeg føler mig saa stor.

Det er Lindring, næsten er det Glæde:
Trygt jeg veed, du hist er lykkelig;
Jeg skal vorde det! Skal jeg da græde,
At du deler Englés Glæde,
Ak! endnu foruden mig?

Nei, mens jeg herneden tungt skal aande,
Skal jeg vort tilbede Haabets Gud.
Snarlig Graven fængsler al min Vaande,
Snart skal Døden kiærlig aande
Livets blege Lampe ud.

Derfor paa din Grav det er saa stille;
Wilhelm! derfor klager jeg ei meer.
Haabets balsamfulde Taarer trille,
Og mit Hierte byder: Stille!
Stille ved min Brudgoms Leer!

P. H. Hafte.

Lø-

Løvens Sygdom.

En Fabel.

En hidsig Feber overfalder
En Løve i hans bedste Aar;
I Hast han Katten til sig kalder,
Som ei et heldigt Udfald spaaer;
Dog vil han, som en ærlig Mand,
Forskaffe al den Hielp, han kan.

Jeg ei hans Lægemaade kiender,
Men dette siger Fabelen,
At Dyr fra alle Skovens Ender
I store Tid ankom derhen,
Og ventede med Længsel paa,
Hvad Udfald Sagen skulde faae.

Alt Ulven prøver sine Tænder,
Og Tigren hvæsser sine Kloer;
I deres stolte Hierte brænder
Kun Lyst at herske, naar han døer.

Dog

Dog skiule de forbudne Lyst
Dybt i det rænkefulde Bryst.

„O Love" saa de falske tale,
„Vi taale ei at misse dig.
„Hvo kan saa vist, som du, befale?
„Hvo kan anføre os i Krig?
„Hvo kan det Hele overse,
„Som du saa vel bestyrede?"

Med hykkelsk Graad de Talen pryde,
Saa Løven selv blev vrt derved,
Og maae i disse Ord udbryde,
„Hav Tak for Eders Kierlighed;
„Snart blir jeg frisk, saa skal I see,
„I ei forgieves sørgede."

„Snart blir jeg frisk:" De Ord indtrænge
Til deres Hiertes Inderste.
De ei hos Løven tøve længe;
Men ud af Hulen ilede;
De lod', som de gik hiem, og dog
Hver hemmelig til Katten drog.

Ham

Ham lover hver især at give,
Hvad han begierer; kun han giør
At disse Ord til inter blive,
Og Loven i sin Sydom døer.
Han hører, lover det; men see!
Han Loven dog helbredede.

For Løgen Ulv og Tiger grue;
De frygte, han skal røbe dem;
De see de Farer, som dem true,
Om deres Anslag komme frem
Ved lige Frygt fortroelige,
De Kattens Uheld ønskede.

Nu karske Løve Adgang giver
Tor hver, som ønsker ham at see.
Vor Tiger da med hykkelsk Iver
For Tronen sig indstillede:
„Du lovede' mig og Ulven Lon;
„O! Konge opfyld kun een Bøn.

„Med

„Med Glæde see vi, at du lever;
„Endskiønt din Fare var saa stor,
„At redelige Læbe bæver
„Ved at beskrive den med Ord.
„Den Læge, du har Tillid til,
„Dit dyre Liv opofre vil.“

Han derpaa trædskelig opdigter,
Hvordan de Lægen tvungen har
Til at opfylde sine Pligter —
At Løven nu i Live var,
„Det“ siger han, utroelig frie,
„Har ikke Katten giort; men vi.“

Forundret Løven længe tier,
Tilsidst han venlig taler saa:
„Jeg kiender dig, du brave Tiger;
„Din Ridderhed jeg stoeler paa.
„Giør du ved Katten, hvad du vil;
„Hans Liv og Gods dig hører til.“

Den plaget Kat fra Skoven rendte,
Og lever nu blandt Mennesker;
Men om han os lidt bedre kiendte,
Han blev vist ikke længe her;
Thi her forfølges ogsaa de
Som kan os ind i Kortet see.

i. m. h.

Brev

Brev til Hans Høihed
Prinds Christian Frederik
paa Hans Fødselsdag
den 18. Septbr. 1791.

Dyrebareste unge Prinds!

I Dag, Deres Fødselsdag, ønskede vi saa inderlig at bringe Dem noget, som kunde vise Dem, at vi med den Taknemmelighed, vi bør, i Dag og alle Dage tænke paa den Godhed og Mildhed, De allerede saa tidt og saa meget har vist os, medens Deres høie Forældre overvælde os og vore Forældre med Naade og Velgierninger. Nu have vi befundet, at der for os slet ikke er andet at bringe, end Tak. Den vilde vi nu, for at giøre den til en nogenlunde antagelig Foræring, gierne have sat paa Sang; men dette har sin store Vanskelighed; thi hvorledes vi end vende det, saa vil den ikke klinge godt i Riim; og uden Riim er der ikke at tænke paa Sang; vi kan saa

kun

kun maadelig komme afsted med at udtrykke vor Taknemmelighed i Ord uden Riim. Dette maatte vi da begive.

For dog at bringe noget, ere vi blevne eenige om at sende Dem, dyrebareste unge Prinds! en Afskrivt af en Sang, som vor Fader har lært os at synge til i Dag. Han har forsikkret os, at den Sang ville snart alle Mennesker i Landet i Dag synge, om ikke just med de selvsamme Ord, saa dog i Meeningen det samme. Den skulde have sin egen Melodie, men vi synge den, som vi kan, efter den: Nys syldte skion Sired ꝛc.

Her er den:

Sang paa Hans Høiheds Prinds Christian Frederiks Fødselsfest.

Vi synge, og dandse, og glemme al Sorg,
Hver Gang der er Fest paa Kong Christ ans Borg;
Thi Han og Hans Slægt er' kun glad' i der' Sæl
Ved det, som kan tiene os andre til Held.

Vi

Vi synge, og dandse, og glemme al Sorg
Hver Fødselsdags-Fest her i kongelig Borg;
Thi der er ei Fest uden eene for den,
Som fødtes at være hver Undersaats Ven.

Vi synge, og dandse, og glemme al Sorg!
I Dag er her Fest udi kongelig Borg;
For unge Prinds Christian Fredrik det er;
Han er, og skal blive vor Festglæde værd.

Saa ung, alt saa slink og forstandig og god,
Han skal blive værdig sin skinnende Lod.
I Faders og Moders velsignede Spor,
Ved Dyder og Daad blive elsket og stor.

Alt ømmeste Moders velsignede Fryd,
Og Løn for Sin Faders velgjørende Dyd,
Dem værdig som Mand vi Ham snart skulle see;
Og Nigerne raabe til Himlen: Det skee!

Vi synge, og dandse, og glemme al Sorg!
I Dag er her Fest udi kongelig Borg.
For unge Prinds Christian Fredrik det er,
Han er, og skal blive, vor Festglæde værd.

Men da denne Sang kun er giort for os, og til vort eget Brug, saa passer den maaskee kun lidt til at bringes til Forøring, dyrebareste Prinds! for Deres Høihed. Vi føie derfor herfil en anden lille Sang, indrettet til at synges af Dem for Hendes Kongelige Høihed Prindsessen Deres Moder. Den kan synges som: Navnlos Salighed jeg finder ꝛc. og er følgende:

Moder! naar Dit Øie lærer
Mig at elske Dyd og Dig,
Naar Din Ømhed Vidne bærer
Om hvor høit Du elsker mig;
Faders Blik mig Visshed give
At han elsker mig, som Du:
Da jeg ønsker kun, at blive
Lykkelig, som jeg er nu.

Men,

Men, naar ædel Faders Dyder
Du opflammer i min Siæl;
Og dens hele Kraft opbyder,
Til, som Han, at virke Held:
Alle Syner sig oplive,
Glad jeg alt mig tænker Mand —
Lær mig, Moder! snart at blive
Lykkelig, som Du og Han!

Men dersom De nu, dyrebare Prinds! finder, som vel kan skee, at De selv bedre, uden Rim, alt har sagt Deres høie Forældre det, denne Sang indeholder, saa er ogsaa den til ingen Nytte. Vi have derfor endnu lagt hertil en tredje Sang, hvilken De maae modtage for at forære Hendes Kongelige Høihed Deres Moder den. Den indeholder vist ikke andet, end just det, Hun selv i Dag har hiertet opfyldt af; men endda vil Hun vist ikke unaadig optage den, men, hvis De siger Hende den i Aften, naar Hun gaaer ind i Sit Kabinet, vil Hun uden Tvivl lægge den for Sig paa Sit Klaveer, og synge den dertil med Sin velsignede Stemme. Naar

De saa vil lytte til, skal De høre, den virkelig vel klinge heel vel; og Deres Hierte, dets forsikrer vor Fader, vil længe beholde Indtrykket deraf.

Sang
for Hendes Kongelige Høihed Prindsesse Sophia Frederika paa Hendes Søns Fødselsfest.

Paa Jorden Dydens beste Løn
Viist Gud den Moders Siæl bekiærte,
Som trykker fro en elsket Søn
Til omme moderlige Hierte.
En større Fryd sik Stovet ei —
O! denne Himmelfryd sik Jeg!

Naar hun indplanter spæde Bryst
Den Dyd, hun snart seer Rod at sæste,
Hun nyder alt hans Manddoms Høst,
Da den bær Frugt til Verdens Beste;
Hvert Glimt af Vært i Kraft og Dyd
Fordobbler hendes Himmelfryd.

O!

O! denne Frydd blev mig til Deel;
O! see mig Gud! den fro modtage,
O! see min takopfyldte Siæl
Velsigne fremfor alle Dage
Den glade Dag, o Gud! da du
Gav mig den Frydd, jeg nyder nu.

Lad, Gud! mig denne Frydd besaae!
Lad den fremvore, som den lover!
At grundet den erkiendes maae
I Tiden hele Riget over!
Min Søn da blive det saa kier,
Som han i Dag sin Moder er!

Dersom De nu, dyrebareste Prindß! ikke endnu skulde giøre Brug af disse Sange, saa bede vi Dem dog ret indstændig modtage dem, og denne vor ringe Skrivelse, med Deres sædvanlige Blidhed og Godhed, som en Forsikkring om vor og vore Forældres Taknemmelighed for Deres høie Forældres Naade og Velgierninger, og Deres egen Godhed for vore

Forældre og os; da vi foruden vor Taksigelse, den vore Forældre har lært os, og stedse indprente os, og som vi herved ogsaa bevidne, gierne vilde fremsbære noget paa Deres Høiheds Fødselsdag, men have intet andet eller bedre at komme med.

Underdanigst

Sophia Frederika Knudsen.
Georg Frederik Christian Knudsen.
Carl Adam Knudsen.

Høi-

Hogens Vise.

(Af et utrykt Syngespil.)

Skion Agnild var Skioldmøe, var diers og snild,
I Feide saa tapper, i Fred saa mild,
En Biørn og en kurrende Due.
Hun svingede Spydet med Manddoms Arm;
Saa qvindelig steeg den hvalte Barm.
Med Piet hun stiød, som med Bue,
Var frygtelig deilig at skue.

Hun drog med Kong Sivard i Ledingsfærd,
Og Mænd maatte blode for Qvindesværd:
I Hæder hensvunde de Dage.
Hver Kæmper, der styrted' for Agnilds Fod,
Beskued' den Møe giennem Øsg af Blod,
Og døende hørtes han klage:
O! maatte jeg Agnild behage!

Da beilede mangen en Kæmpe bold,
Men Agnild, som Isen, var haard og kold;

De Mænd med Foragt hun afviste;
Da stilled' sig Hogen i Beiler-Hær,
Og, ak! at hun holdt ham sit Hierte værd:
Sin Frihed, sin Kraft han forliste,
Og dovet sin Trælleſtand priste.

Nys var han en Kæmpe, saa stærk, saa kiek,
Og Landsmænds Beundring, og Fienders Skræk;
I Kampen, som Sydlandes Love:
Nu hviled' han Hoved i Qvindeskiod,
Og selv blev han Qvinde, var lad og blød:
Kun Kiærligheds Id gad han øve,
Og glemte, sit Glavind at prøve.

Han redte sit Leie med fiændig Mag;
Paa Biorneskind laae han til klare Dag:
Han hviled' i Tryllerskens Arme.
Han Dagen hentumled' i daarlig Leeg,
Og tidlig om Aften i Seng sig sneeg,
Som galdret *) af Elskovens Varme
I Agnilds, i Tryllerskens Arme.

Da

*) At galdre var fordum et Slags Troldom hos vore Fædre.

Da savned' Kong Sivard sin raske Mand,
Og søgte ham, fandt ham, og fnos paa Stand;
Som Klirren af Sprud var hans Tale:
„Ha! sommer det Kæmpen at ligge der?
„At savnes af Qvinder? at slænge Sværd?
„Op! skam dig for Qvidren af Svale,
„Og slaae dine Fiender, som prale!

Og hurtig opfoer han af bløden Arm,
Og tømte paa Kæmper sin Skiændsels Harm,
Ei agtende qvindelig Klage.
Snart reede sig Hogen som Mand igien
Og værdig at nævnes Kong Sivards Ven.
Blandt Vaaben henrunde hans Dage:
Hos Odin han Mioden skal smage.

P. H. Haste.

Sang

paa en ung Piges Fødselsdag

d. 2. Mai 1792.

Mild og skion og rig paa Glæder
Smiler Vaaren til os ned:
Og dens Smiil til alt udbreder
Liv og Fryd og Salighed:
Hver en herlig Dag, som kommer,
Lover nye fordoblet Lyst:
Spaaer en mild og yndig Sommer,
Og en frugtbar, gavnrig Høst. —

Skion, som Majens favre Dage,
Gode Pige, blev din Vaar:
Uskylds Glæder dig ledsage;
Ingen Sorg dit Hierte naaer;
Ungdoms skyldfrie Lyst du nyder:
Nyd den lykkelig og frie!
Vaarens blide Minde fryder,
Selv naar Vaaren er forbi. —

Du til andre, større Scener
Iler frem med stadigt Fied:
Held den Ædle, som forener
Huuslig Dyd med Ydighed:
Roserne paa Skionheds Kinder
Engang falme, visne hen;
Ungdoms favre Vaar forsvinder;
Dyden overlever den. —

Lad da Sangen festlig lyde!
Himlens Gud velsigne dig!
Hver en Dag, du seer frembryde,
Vorde glad og lykkelig!
Gid dit Lives Sommer blive,
Som dets Foraar, blid og skion!
Og dets Høst dig engang give
Velanvendte Dages Lon! —

En Bondekones Sang

ved hendes Mands Grav.

Gud glæde dig evindelig,
Min elskte, fromme Mage!
Til Himlens Roe han kaldte dig —
Jeg eene staaer tilbage. —
Jeg veed, du er hos Gud — og dog
Min tunge Taare rinder —
Jeg vanker om — og hver en Krog
Mig om dit Savn paaminder —

Med dig jeg vandrede saa trygt,
I Glæde og i Smerte,
Og Taalighed og Herrens Frygt
Dit Ord og Daad mig lærte:
Jeg laae i Sygdoms haarde Vee:
Du hialp mig den at bære:
Jeg troslet bad: Guds Villie skee!
Hans Navn hellovet være! —

Dog

Da Armod og Elendighed
Sig nærmed' til vor Bolig,
Og jeg af Mismod nedtrykt græd,
Du svared' mig saa roelig:
O! Anna, troe dog sikkerlig
Hver Skabnings Ven og Fader,
Han sørger og for dig og mig —
Og aldrig os forlader. —

Og da vor førstefødte Søn
I mine Arme døde:
Og fra mit Øie ret i Løn
De hede Taarer fløde:
Du bød mig tit: Tør Taaren af!
Men jeg blev ved at græde;
Dog ledte du mig til hans Grav.
Med høi, alvorlig Glæde. —

„Alvist og got er Herrens Bud!“

Saa sagde du, og smilte,

„Han hviler tryggere hos Gud,

„End i din Arm han hvilte:

„Og hastig løber Tiden hen,

„Kun kort du ham skal savne —

„Snart, snart hos Gud i Himmelen

„Du ham igien skal favne.“

Og aldrig glemmer jeg den Dag,

Da Gud dig til sig kaldte:

Nedbøiet stod jeg der og svag,

Og Graad min Stemme qvalte:

I dybe Sukke brød jeg ud:

Du torred' mine Taarer,

Og bød mig see til Himlens Gud

Som læger, naar han saarer.

„Med

„Med freidigt Haab og stadig Troe,
„Bær Livet og dets Møie!
„Til engang hist i Gravens Roe
„Du lukket har dit Øie:
„Forklaret skal jeg dig igien
„For Herrens Throne møde."
Saa talte du, og signed' den,
Og smilede og døde. —

Med roeligt Smiil ad Dødens Vei
Du let og glad fremtilte —
Og aldrig — aldrig glemmer jeg
Hvor himmelsk sødt du smilte;
Nei — jeg vil ikke sørge meer,
Guds Viisdom vil jeg hædre —
Han gav dig megen Glæde her —
Men hisset er dog bedre. —

Hvi vil jeg med uskionsom Aand
Kun fordre glade Dage,
Og ei af Herrens Faderhaand
Een bitter Skaal modtage?
Nei, milde Fader! du, som gav
Mig før saa mange Glæder,
Selv her — selv her ved Peters Grav
Med Tak jeg dig tilbeder. —

Saa glide da saa fagtelig
Min korte Vandrings Dage!
Jeg veed, at Timen nærmer sig,
Som ender al min Plage:
Jeg lyde vil min Peters Raad,
Og mig i Haabet troste,
At den, som saaer med Suk og Graad,
Med Frydesang skal høste.

Pavels.

Vise

Vise

den 28. December 1791.

Jeg kiender en Herre, jeg kiender en Mand,
Som engang var bosat i fremmede Land!
Der pleied' han Handel ved Nat og ved Dag,
Og Himmelen skued' hans Dont med Behag.

Han strøg de Pagoder i Bunke paa Bord,
Og smiled', og meldte saa frydeligt Ord:
„Jeg længe nok stegtes af Asiens Sol:
„Lad stande til Nordens den svalere Pol!"

Saa stoi han paa Kielen til fiælandske Strand,
Skiønt selv han var baaren i Tenternes Land;
Men Kongens den Lyngby ham skienked' en Viv,
Den venneste Favre, han saae i sit Liv.

Nu boer han saa frank i Amalienstad,
Og aagrer med Dyden, og over den glad:
Han Guldposen rækker til Armodens Kaar,
Og kostelig Salve til Lidend.s Saar.

Der

Der eier han Glutter, vel store og smaa;
Saa karske, saa vevre, saa glade de gaae;
Den Fader dem kysser og favner saa tit,
De stoie med Gammen, de skiertse saa frit.

De prove saa mangen et loierligt Spring;
Den Fader sig flutter, og leer ad den Ting;
De lære saa mangen en ypperlig Sag,
Og dette forhøier hans Glæde hver Dag.

Jeg kiender den Herre, jeg siger for sand;
Han eier en Himmel i hunslige Stand:
Gid stedse den Himmel sin Klarhed fornye,
Og skyndelig svinde dens eneste Skye!

B.

Kil-

Kilden,

en Fortælling,

Professor Baggesen

helliget.

Aftenen var alt kiølig, og kun eensomme Lerker qvidrede i skyndelig Flugt over de afmeiede Agre. Skovens Farve var en Blanding af Mørkegrønt og Gunlt og Blegrødt; hist og her var allerede Løvet nedfaldet, spæde Knopper frempippede, og lovede Træet sin Brudedragt til den følgende Vaar. Med Strikketøi i Haanden og en lille Bog i Skiødet sad Amalia ved en skion Kilde. Uopholdeligen lagde de smaa Fingre Maske til Maske, sielden faldt Øiet paa den øvede Haand; ofterе gie nemlig de en Side i Bogen, eller svævede omkring paa det yndige Landskab, som en majestætisk Høst-Aften forskionnede, og hvorover guldkantede Aftenskyer hvilede, som en umaalelig Throne. Hun forundrede sig over den partiske Fordom, der finder Vaaren ene priselig: „Er Løvets

Farve

Farve ikke deilig, „tænkte hun," om den end ikke længer er lysegron alene? Kan Solen prægtigere indhylle sig til Hvile efter den festligste Maidag? Drivmler ikke den hele modnere Natur af idelt Liv? Bærer ikke Alting Fuldendelsens guddommelige Præg? Naturens Aasyn er herligt og klart, som en Dydigs Øie, der gjennem Solvhaar kaster eet Blik paa det tilbagelagte daadfulde Liv, og et andet paa Hvilestunden i Graven og den evig spirende Vaar." En stor Taare stial sig op i Amalia's Øie, glindsende, som Vesten; og i det hun bukkede sig, nedfaldt den tungt, og dannede talløse levende Kredse i Guldstiærret, som uroligt bævede paa Kildens Flade. Tankefuld stirrede hun i Kilden, Kredsene bleve stedse umærkeligere, og snart var den glat, som det fineste Speil; hun stirrede i Kilden, og bemærkede dog ei det favre Billed, den viste hende; ikke den ædle, aabne Pande, ikke de sorte, livelige Øine, hvis Magt elskeligt Tungsind forhøiede; ikke de Rosen-Læber, der smilede Dydens elskværdige, søde Smil, og som ved mindste Aabning robede to Perlerader af kostelig Hvidhed; ei heller

skuede hun de noddefarvede Lokker, der i sød naturlig Skiødesløshed slyngede sig omkring en deilig Hals, og nedbølgede paa en Barm, hvis Yndighed det fine Musselin ei aldeles kunde dølge. Ikke skuede hun sit eget tryllende Billed, hendes Øie var hæftet paa den gulagtige Sand, hvoraf Valdet ustandseligt fremsiblede, altid lignende sig selv, altid klarere, end det klareste Chrystal. Et langsomt, ikke tungt Suk, gjennembrød hendes Barm; atter saae hun i Bogen, og sang med en Stemme, der var idelt Hierte: „Der var en Tid, da jeg var meget lille.“ Tacten var ulige, ethvert Sted, som hun kunde anvende paa sig selv, sang hun med dobbelt Kraft, skiønt inderlig Følelse ledsagede det Alt. Da hun kom til det Vers: „De søndt, de søndt, de blide Barndoms Dage. Min Rolighed, min Fryd med dem svandt hen,“ nedrullede hyppige Taarer, skiønne, som de, hvorpaa Iris en varm Høstmorgen maler sin pragtfulde Bue. Hun standsede med dæmper Røst, gjemte det dugfulde Øie i den ene Haand, og lagde den anden paa det bankende Hierte.

Saa-

Saaledes sad hun, da Henriette, hendes Veninde, nærmede sig: „Atter alvorlig, atter bedrøvet, Amalia!" sagde hun; „dine Øine ere røde, og jeg seer Taarer paa din Yndlingsviise."

„Alvorlig," svarede Amalia, „alvorlig, men ikke bedrøvet. Saa tet ved Naturens guddommelige Barm kan din Amalia ikke være bedrøvet. Seer jeg ikke idel Forsorg rundt omkring mig? Forsorg for Hierden og for Krybet? for Egen og for Planten? Jeg er ogsaa Plantens Søster, Jette, vi have een Fader, og han har ingen Stifbørn. Nei, jeg er sandelig ikke bedrøvet. Jeg har nynnet min Yndlingsviise, og jeg blues ikke ved disse Taarer. De ere Bagtesens Lovtalere.

Henriette. Siig hvad du vil, Pige! Jeg hørte det sidste Vers; du sang det med en Deeltagelse, som syntes at anklage Skiebnen.

Gode

Gode Amalia, blev Henriette ved, og lagde kieelent sin Kind op til hendes, og slyngede sin Arm om hendes smekre Liv — hvor kan din Nolighed og din Fryd være forsvunden? Du har den ommeste Elsker, den frommeste Fader; du har Sundhed, Formue og et noisomt Hierte; og Ulriks lille Søster er din Veninde!

Amalia. Jeg er ikke utaknemsom, bedste Jette! Jeg føler mit Held. Men dig tør jeg tilstaae, at jeg dog savner, ak! hvad jeg allerede i otte Aar har savnet — min Moder. De lykkelige Dage, da jeg modtog min Himmel af hendes Haand, ere forsvundne. Du veed, jeg var kun ni Aar, da hun maatte forlade mig. For hendes Skyld elsker jeg denne Kilde over Alting paa min Faders hele Gods: den var hende saa kiær. Ofte vankede jeg ved hendes Haand, naar hun gik til den. Mangen Aften sad hun her, og glædede mig med Fortællinger, der aldrig vare tomme for Lærdomme. Endnu saa Aftener før Døden reev hende bort, giorde hun mig opmærksom paa Kilden, og bad mig ligne den. Udslettelig staaer hvert Ord af hendes Formaning

ning præget i mit Hierte: „Lille Male," sagde hun, „du er et godt Barn, du kan blive et godt Menneske. Gud skee Lov, at dit Hierte hænger saa fast ved det Gode! Det er varmt og heftigt. Pas paa denne Varme, denne Heftighed! Lad den altid omfatte det Simple, det Ædle, det Naturlige! Flye Kunsten, hvor den kan flyes! Taal den, hvor den er nødvendig, men tilbed den aldrig! Hefte dig nogentid dit Hierte til Mennesker eller Ting, som ikke ere elskværdige, da drag det med Kraft tilbage, om det end skal bløde! Taal heller tidlig Smerte, end sildig Anger! Giem disse Ord, min lille Pige! Du forstaaer dem ikke nu, kan ikke endnu forstaae dem; giem dem til modnere Aar — Gud veed, hvor længe jeg kan tale med dig."

Atter perlede Taarerne frem i Amalia's Øie, men hun qvalte dem, og blev ved: „See paa denne Kilde," sagde den uforglemmelige Moder, „den er Billedet paa en elskværdig Pige. Altid fyldefsar, og altid reen. Naar saae du den ophøre at bevæge sig?

Den

Den lægger Vand til Vand, vederqvæger Mennesker og Dyr, gyder Frugtbarhed over Enge og Marker indtil fierneste Tider. Saaledes være du stedse i Arbeide, oplev aldrig nogen Aften, der kunde sige dig: Amalia! i Dag øvede du ingen god Gierning! Og see til dens Reenhed! Den giennemløber en lang Vei mellem Sand og Stene og Jord; dog er den ubesmittet, som en Engels Tanke. O Pige! din Vei giennem Verden kan vorde ujevn, men lad den aldrig vorde ureen. Vedligehold din Uskyldighed mellem Smigers Tryllelser, mellem Forsøngeligheds Tillokkelser, mellem Medgangs Farer, mellem Modgangs Fristelser. Altid sysselsat er et stort Skridt til altid reen. Altid opmærksom paa sig selv, altid provende, altid Fornuftens Veninde, dette er det andet Skridt til din Reenheds Beskyttelse. Nu, Datter," sagde min Skytsengel, „jeg anbefaler dig til Gud og til dig selv. Glem ikke at tænke paa Kilden." Ak, Jette! det var sidste Gang, hun formanede mig. Jeg har ofte studeret hendes Tale. Her ved Kilden har jeg studeret den. Begriber du nu, hvorfor jeg

saa tit sidder her, indtil Stiernernes Billed funkler paa Vandet?

Henriette tav. Solens Afskedssmil svømmede i Kilden. Med presset Følelse opløftede Amalia sine Øine fra den og til Himmelen. „Endnu eengang, Herliggiorte! udbrød hun, — ak! om du hører mig — endnu eengang, tabte, dyrebare Moder! modtage du min Eed: For jeg aflader at elske din Erindring, før jeg aflader at leve, før skal ikke din sidste Tale døe i din Datters Hierte!" Her manglede hendes Følelse Ord, eller rettere, den overgik alt Udtryk; kun halvt forrolkedes den i de Taarer, som langsomt nedglede over hende og Henriette, der tet omslynget om sin Veninde andægtig stirrede mod den blodrøde Himmel.

Det raslede i de nære Buske. Hurtig aandede Amalia i sin Haand og holdt den for Øinene: „Det er paa Tiden, at Ulrik kommer, han seer ikke gierne sin Piges Øie forgrædt," sagde hun. Han, som hav-

de

de været et lønligt Vidne til det hele stille Offer, bemærkede det: „Vee den," sagde han ved sig selv, „som vilde hemme Taknemmelighedens Taarer, Dydens ædleste Taarer! trefold, tifold Vee den, der kunde haane blid Følelses elskværdige Udbrud!" Venlig, uden at nævne røde Pine, rakte han hende Haanden, for at ledsage hende til det landlige Maaltid, der ventede dem i hendes Faders Lysthuus. Paa Veien satte han Mærke til nogle sildige Forglemmigei, som Efteraaret syntes ham at have sparet til en Fest for Elskende. Amalia spurgte om Aarsagen til disse Mærker, men med et Smil bad han om Opsættelsen af sit Svar.

Syv Dage derefter bad Ulrik, at Amalia vilde møde ham ved Kilden kort for Solens Nedgang; han vilde der stige af Hest, naar han kom af Jagten. „Gierne," svarede Elskerinden; „jeg kiender ingen Plet paa Jorden, hvor jeg heller sværmer." Ulrik forlod hende. Neppe kastede Solen lange matte Skygger, for Amalia og Henriette, hver med sit Haandarbeide,

gik ned over Fodstien gjennem de høie Hæselbuske til Engen, hvor Kilden opvældede. Amalia blev bestyrtset; Henriette forstillede Forundring. Kilden havde skiftet Udseende. Den strømmede nu frem gjennem en Rift, der var anbragt i et rødagtigt Sandsteens Fodstykke, som den nedgaaende Sol gav herlige Farver. Det var skiødesløst behugget, og lignede en Klippe, hvorpaa Lys, Halvlys og Skygge afverlede i mangehaande Former. Ovenpaa stod en Urne af hvideste Alabaster, rund og simpel, med et lidet opshævet Laag. Paa een af Fodstykkets Sider vare disse Ord indgravne:

Til Minde

for

Amalia's Moder,

Dydens forevigede Tolk,

Arbeidsomheds og Reenheds Skytsengel

helligedes denne Kilde

af

sønlig Taknemmelighed.

Ulrik

Ulrik havde plukket de Forglemmigei, han for en Uge siden satte Mærke ved; deraf havde hans Henriette flettet en yndig Krands; i det Øieblik, Amalia traadte frem af Hækkerne, var han fosselsat med at vinde den om Urnens Laag. Ubeskriveligt, umaaleligt tindrede Amalia's Øie, maalløs af Henrykkelse aabnes de hun Arme, som ingen Praxiteles-Wiedewelt formaaer at efterligne, og styrtede hen mod sin nu dobbelt elskelige Elsker. Ter føiede de deres Læber sammen, og Kilde og Mark, Jord og Himmel forsvunde trindt omkring dem.

P. H. Hafte.

Venskab.

Den 16. August 1781.

Mel. Bruder, auf dein Wohlergehen *).

Venskab, Himlens blide Datter,
Sangen taler om din Fryd.
Hiertet, som dig gandske fatter,
Er beredt til hver en Dyd.
Og kun Dyd er Trost!
Og kun Dyd er Lyst!
Dyden kun er Trost!
Dyden kun er Lyst!
Venskab, Himlens blide Datter,
Du bestieler Harpens Lyd.

Hvad er Værn mod Ungdoms Fiender,
Vanheld og Fordærvelse?
Ikkun Venner og Veninder,
Ved en kierlig Styrelse.

Ven-

*) En Venskabssang var begiert paa denne Melodie.

Venskab giver Trøst,
Og den sande Lyst.
Venskab kun er Trøst
Og en ædel Lyst.
Venskab tvinger Ungdoms Fiender:
Det er vor Beskiermelse.

Legger end en moden Alder
Byrders Mængde paa vor Aand;
Kraft og Mod dog ikke falder,
Naar en Ven os rækker Haand.
Aanden føler Trøst;
Hiertet smager Lyst.
Stærk er Venskabs Trøst;
Sød er Venskabs Lyst.
Venskab fletter til hver Alder
Sine skionne Blomsterbaand.

Venskabs Glands kan ikke blegne,
Tager skiønt mig Graven hen.
Hist i Lysets blide Egne
Favner mig hver Aand som Ven.

Venskabs ædle Lyst
Føler da hvert Bryst.
Evig i vort Bryst
Bliver Venskabs Lyst!
Venskabs Glands kan ikke blegne;
Evigheder varer den!

Envoi.

Du bødst mig, Ædelste, at synge Venskabssang,
Og Dagen byder mig, at give Strængen Klang.
Jeg sang af Lydighed, jeg sang af Følelse;
Lad det formilde Dig, naar Du seer Manglerne.

Abrahamson.

Huld-

Huldgudinderne ved Belindes Vugge.

En Bryllups Cantate.

Personerne:

Aglae.

Thalia.

Euphrosyne.

Huldgudinderne, kronede med Blomsterkrandse, og holdende hinanden ved Haanden, udgiøre en halv Kreds omkring Belindes Leie.

Terzet.

Aglae.

Hvilt sødt i Sovnens Arme,
Uskyldige! som sover;
Dig Himlen Tryghed lover,
Dens Omhu vaagen er.

Thalia.

Dig ingen Dromme skrække,
Dig ingen Smerte vække,
Dit Leie Sorg og Harme
Gid aldrig komme nær!

å 2.

Sundhed smiler paa Din Kind;
Ubekymret, rolig Glæde,
Som hvert Ansigts Træk oplives,
Huldrig Forvisning giver
At Uskyldighedens Sæde
Troner i Dit blide Sind.

Alle.

Du Gudernes Yndling, hvor heldig Din Skiæbne!
Forgiæves imod Dig skal Avind sig væbne,
Bekymringer aldrig skal nage Dit Bryst.
Selv Forsynet Sikkerhed om Dig udbreder,
Og alt Dig fra spædeste Ungdom bereder
Tilkommende Dages fortryllende Lyst.

Aglae.

Og denne skal ublandet være
Til Livets allersidste Soel gaaer ned.
Dig rige Fylde Himlen vil beskiære
Af jordisk sand Lykksalighed.
Den skienkte Dig et følsomt Hierte,
En Gave, kun dens bedste Yndling faaer;

Der

Der ved Medskabnings bange Sorg og Smerte
Af ædel Medynk slaaer.
Der glædes ved omkring sig at udsprede
Fornøielse og Held;
Og Armods Søn ei laer forgieves bede
Men nyder Sødhed i at giøre Vel.
Hvor skiøn, Belinde! er Din Morgenrøde,
Hvor straalende Din Middags Glands!
Ja selv Din sene Aften skal Du møde
Med Yndigheds urisnelige Krands.
Den er min Gave; evig skal den grønnes
Omkring Din stolte Tinding; og naar Du
Med hver en Morgens Soel forskiønnes,
Man komme skal Aglaes Navn ihu.
Jeg sande Deilighed allene skiænker;
Jeg er det, som betrygger Kiønnets Magt;
Min Arm allene bandt de stærke Lænker
Som har Zeus selv tit til at smække bragt.
Den blotte Skiønheds Baand er svagt, det hastig brister,
Naar Yndighed det ikke Styrke gier;
Og hiin ved ander Syn alt Prisen mister,

Naar dennes Seier ufordunklet blier, —
Og Din skal være det, Belinde!
Modtag i Dag af første Huldgudinde,
Hvad Juno tit forgieves ønskte sig:
Bliv Cypris selv i Væsen, Mine lig.

Skiønhed Øiet let indtager;
Den ved første Blik behager,
Men dens Glands saa snart forgaaer.
Medfød Ynde ei forsvinder:
Tvertimod den Kiæden binder
Tættere med løbne Aar.

Thalia.

Held Dig, Belinde! herlig er den Gave,
Min Søster giort Dig har;
Men ei en mindre Du af mig skal have:
Thalia og sig ømt Dit Vel antaer.
Hun selv Din allermindste Handling giver
En Tækkelighed, der kuns bliver
Den lykkelige Skiønnes Lod, som vi
Fandt værdig at os selv fremvise i.

Na-

Naturlig Venlighed skal giøre
Din Omgang ædelt fri; Dit Smiil skal røre
Ufølsomheden selv. Forældres Lyst,
Og Slægtens Zier og Stammens Ære,
Du kiær enhver sig nærmer Dig skal være;
Og i Uskyldighedens Bryst
Skal flamme høit hver Dyd, som Kiønnet pryder. —
Naar blomstrende i Ungdoms fulde Vaar,
Da Tusinder en Dag Dig yder
En Hyldelse, som selv fra Hiertet gaaer:
Da skal, indtagende Belinde!
Med useet Haand, Thalia, Din Veninde,
Fremvinke Blyheds Roser paa Din Kind;
Og Mildhed i Dit blide Øie
Skal med fornyet Ydighed forhøie
Elskværdigheden af Dit Sind.

Naturen sine Sønner
Gav Aand og Mod og Styrke,
Hver ædel Kunst at dyrke
Som Manddoms Stempel bær.

Een Lod vort Kiøn forskionner;
Men den udgior vor Lykke:
Livsalighed vort Smykke,
Vort sikkre Vaaben er.

Euphrosyne.

Vel, dette skal min Yndlings blive,
Og hvor hun viser sig,
Det stedse ny Triumf skal hende give;
Og naar engang en værdig Dødelig
Fortiener hendes Haand, og Amor knytter
Det hulde Baand, som Himlen selv beskytter:
Da skal Belindes samme Bryst
En Kilde være til sin Elsktes Lyst,
Der stedse skal med kierlig Omhu strømme;
Og Tid, Tilfælde skal dens Fylde aldrig tomme. —
Hiin stolte Dag jeg alt imøde seer;
Vi læste jo hvad Skiæbnens Bog forkynder.
Dens visse Indhold uforandret steer.
Og Himlens Styrer selv vor Omsorg vynder.
Viid da, paa denne Dag om atten Aar,

Du

Du skal, lykkalige Belinde!
Det ædelste, det bedste Hierte vinde,
Som varmt for alle smme Drivter slaaer.
Et Hierte, som ukiendt med Falskheds Ranker,
Urokket stedse ædelt handler, tænker;
Som føler medynksfuldt ved Brødres Ve;
Som finder Vellyst i at Trøst udbrede,
Og ei omsonst Elendighed laer lede,
Om Hielp, naar der kan Rednings Midlet see.
Vild saa endnu, hvad Lykkens Gunst forhøier:
At Stand, at Mine, Ungdom den tilføier
Et Hierte, hvis Besiddelse for sig
Var ene nok at giøre lykkelig. —
Jil da paa Længsels Vinger, til imøde
Den lysende, den skionne Morgenrøde,
Der uafbrudt Dig renest Vellyst spaaer,
I Nydelsen af alt hvad Stovets Børn attkaaer.
Imidlertid til Hymen Dig skal stemre
Bestemte Krands, jeg min Dig vil paasætte;
For evig frisk, den aldrig visne skal;
Den smykke Dine Aar til sene Seklets Tal!

(De bekrandsede Belinde.)

Naar

Naar da som Brud fornøiet Du indtræder
Til Kierligheds, til Livets bedste Glæder,
Og slynget i Din omme Elskers Arm,
Du hviler ved Oprigtighedens Barm;
Fordobblet Omhu vi for Dig skal bære,
Og Venskabs Ønske for vort Yndlings Par skal
være:

Alle.

Dem aldrig Sorger trykke,
Hver Kummers Graane svinde
Sødt begges Dage rinde
I uforandret Vel!
De høistfortiente Lykke
Til sildigst Alder nyde,
Dem Jovis Forsyn fryde
Med største jordiske Held!

F. af F. T.

En

En Morgen-Billet.

Hvad kan jeg, bedste Glut! vel tænke uden Dig?
Du tog mod mit god Nat; jeg iilte til mit Leie;
Men Eenlighed mig der indbød at overveie,
Hvad Lykken gav, da den Sophia skiænkte mig.

Du blinde Stovets Barn! hvor lidt Du veed Dit Vel!
Jeg gyste ved det Bud i hine Tvivlens Dage,
Hvis Komme laer mig nu først Glædens Fylde smage,
Og flyder Rolighed og Lyst i skionsom Siæl.

Jeg Daare! kummerfuld jeg budne Gunst forkiød;
Du elskte mig, min Glut, jeg eiede Dit Hierte,
Og dog mit Ønske kuns den ene Ting begierte:
At stilles ved det Held, mig Skiæbnen villig bød.

Forhadte Tanke, stig, hvor faldt du mig dog ind?
Nei, evig er Du min, og evig det skal være:
Hvor lidt os Lykken saa tilsammen vil bestiære,
Dog ingen Ting mod Dig forandre skal mit Sind.

Hver

Hver jordisk Skabnings Deel vel Skrøbelighed er;
Men dette Løfte skal mit Hierte stadig holde:
Og Tid, og Tilfald skal det aldrig Anger volde:
Vær Vidne, Himmel Selv, til hvad jeg lover her.

Ved Venlighed vi just forsøde Verden maae;
Thi Ringhed, Mangels Frugt, os første Udsigt byder,
Men naar i Kiærlighed vi jevne Ophold nyder,
Selv Overflod os skal Lyksalighed tilstaae.

Saa ræk mig hulde Haand! jeg vinker ad den Dag,
Hvis Aftens Mørke skal mig Dig i Arme give;
Hvis Morgens Dagning skal min Banes bedste blive,
Og aldrig graanes af Forstyrdelsernes Nag.

F. af F. T.

Sang *)

paa en forlovet Piges Fødselsdag.

Hvor let er ei vor Gang igiennem Livet,
Naar Dyden venlig smiler, hvor vi gaae,
Og naar den Lod, Alvidsdom os har givet,
Udgier det Lykkens Mok, som vi attraae!

Hvor styrker da det Brød, som Flid os rækker!
Hvor læsker da den tarveligste Drik!
Hvor qvæger da hvert Blund, som Øiet dækker!
Hvor fro bortdandser da hvert Øieblik!

Og lystigt ruller Blodet i hver Aare,
Og trindt omkring os idel Glæder lee;
Vi ene sounden Dag ei giennem Taare,
Og uden Angest vi mod Fremtid see.

*) Efter Melodien til: Der var en Tid, da jeg var meget lille o. s. v.

O muntre, gode, lykkelige Pige!
Vi skabe selv vor Qval: kom der ihu!
Du stedse kun mod Dydens Glæder hige,
Da skal Du stedse være glad, som nu!

Om Elskovs Ild end mindre stærk skal brænde
I Din den adle, himmelrene Barm,
Dog Godheds Gud Erstatning Dig skal sende
I nys udkaaren, kiærlig Mages Arm.

See, Modernavnet, Modernavnets Himmel
Skal møde Dig med aldrig nægtet Løn,
Og mellem Børns den kiære, glade Brimmel
Du selv vil finde Livets Helding skiøn.

Og sildig deres Ønske mit skal ligne,
Men mere sødt det da vil klinge Dig:
„Vor Fader, Himles Fader Dig velsigne,
„Og Himles Fader høre dem og mig!"

P. H. Hafte.

En lystig Piges Sang.

(I et oversat og omarbeidet Skuespil.)

Det er saa sødt, at være fri:
Hver Mandsling os tilbeder:
O Slutter! hvorfor løbe vi
Om Kaps til Hymens Kieder?
Det er saa falt i Egtestand;
Thi selv den allerbedste Mand
Dog gierne lidt vil brumme.

Det er ret ærgerligt at see
Ved Alderfod en Pige
Som lydig Fiante sig at tee,
Og Ja til Alting sige;
Det er en erketosset Ting,
Den lille gyldne Brudering,
Som evig, evig trykker.

„Kom, Himlens Engle-Pige, du!“
Er kielen Elskers Tale;
„Kom, Kone, strax paa Timen nu!“
De Mænd saa stygt befale.
Skal jeg da bytte Englestand
For Lydighed imod en Mand?
Nei, nei, jeg fri vil være.

H — n.

Forraskelsen.

Væne Piger! tag Jer vare,
Haaner ikke Amors Magt;
Tryghed boer nærmest Fare,
Just for den er Snaren lagt.

Lines lille blide Hierte
Havde endnu aldrig kiendt
Elskovs søde-bittre Smerte,
Anderledes end paa Prent.

Aabent for hver skyldfri Glæde,
Let og kummerløs det slog;
Ynkende de Giæs, som græde
Over Siegvards Sole-Bog.

Amor fnøs. — En Pige fylder
Allerede sytten Aar!
Og dog ei hans Scepter hylder:
Eligt imod Naturen gaaer.

Arme

Arme Line! jeg er bange
Legen endes galt tilsidst;
Visdom selv har ladt sig fange
Tidt, desværre! ved hans List.

See kuns mellem Rosens Blade
Skiuler Fyren sig som Bie,
Sødt den dufter; oh! hvad Skade
Hun ei veed hans Skielmerk.

Ak! men Skiæbnen alt bestemmer:
Amor lurer ganske tyst;
Rosen brækkes; Line giemmer
Den og Skalken i sit Bryst.

Væne Piger! trodser ikke
Elskovs og Naturens Magt.
Følger omme Mødres Skikke:
De har Offret vilig bragt.

F. af F: S.

Bal-

Bal-pare-Aftenen.

Mens Lykkens Born, Forlystelsernes Flok,
Henstromme fro til Larmens Glæde,
Kom Du Eliza! lad os to tilside træde;
Og skiønt den muntre Skare nok
Vort Valg vil Navn af Særhed give,
Ufristed' ude dog af Kredsen blive.

I zirlig Jevnheds stille Ly,
Med elskte Born fortrolig ved vor Side,
Skal Kiedsomhed fra lille Selskab flye,
Og lange Aften uformærkt henglide.
Mens under tit afvexlet Syssels Lyst,
Den Sæd i spæde Siæle saaes;
Der, modnendes engang i Mandens Bryst
Til ædel Daad, af trygge Haab tør spaaes,
At Tusindfold vor Møie lønne;
Og Livets sidste Aften-Soel forskiønne,
Og blive vores Alders Trøst.

Vel blev vor Lod kuns ringe; men begiærer
Naturens Tarv da Croesi Guld? — Oh! nei:
Hun trolig nok os Midlet lærer,
At vandre fri Lykfaligheedens Vei.
Den store Livets Kunst er Noisomhed: at ikke
Hvad ei opnaaes kan, attraae:
Sig villig i sin Skiæbne fikke,
Og lade lille undte Deel forslaae.

Tak huldе Gud! af hine Manglens Dage
Er nu en sød Erindring kuns tilbage,
Om hvordan de er svundne hen.
See, Fader! vore Hierter Dig anraabe:
Oh! torde Dine Børn dog haabe.
Den Kummers Tid kom aldrig meer igien!

Dog lad vs tillidsfulde nyde
Hvad Gode os et kiærligt Forsyn gav.
Maae da endnu engang forkyldte Taare flyde,
Vil dog dets milde Vink os snart indbyde
Til venlig Lise i vor Grav.

Thi ønske vi os ei en lang udspunden Alder;
For sielden kun i Livets Vinter falder
Iblandet Fryd; men naar vor Fest
Er over, lad os villig Pladsen vige,
Og umisundte Sønner sige:
Kom, deler vores Forraads lille Rest.

Saa Haand i Haand vi sammenvandre
Vor Banes rosen-torne-strødde Sti;
Til sidste Akten Scenen skal forandre,
Og korte Farce er forbi.
Da vil vi freidig af fra Skuepladsen træde;
Ei angre Verden, ei vor Lod begræde,
Men slumre hen, og samles ved vor Død
I Jordens moderlige Skiød.

F. af F-T.

Ved en Vens Død.

Lykfalighed! — Tor Stovets Fryd
Dit høie Navn, saa tidt misbrugt, vel bære?
O! blev det ei paa Jorden blot en Lyd?
Kan og en Dødelig lykfalig være?
Lykfalighed! — Jo, dette varme Bryst
Har favnet dig — det kiender Venskabs Lyst.

O Venskab! helligt er dit Navn;
Lykfalig den, hvis Siæl dets Storhed fatter!
Dig sendte Himlen blid til Jordens Gavn;
Du Edens Tab vort faldne Kiøn erstatter.
Er Livets Vei end rædsom, fal og mørk,
O! du oplyser, pryder Livets Ørk.

Og hvad er Glæden uden dig! —
Et flygtigt Glimt det svage Øie blinder —
Jeg griber det — men naar jeg nærmer mig,
Hvad er min Drøm? et Luftsyn, som hen svinder.
Men Venskabs Fryd bestaaer — den flygter ei,
Den følger tryg paa Livets Tornie Vei.

Du,

Du, Venskab, den forsagte Aand
Indgyder Mod og Kraft, o! himmelsk Styrke.
Trygt vandrer jeg, ledsaget ved din Haand,
Hvor rundt omkring jeg saae kun Nat og Mørke.
I Tvivl, i Sorg, mod Døden selv, tør den
Gaae modig frem, som ledes af en Ven.

Og jeg — o, jeg har tabt en Ven —
En Ven, forsøgt i Fryds og Kummers Dage!
Du seer min Sorg — fra Himlen seer du den
O Salige! — Tilgiv min smme Klage!
Forladt — forgiæves jeg med Klagerøst
Anraaber dig, som før, om Kraft og Trøst.
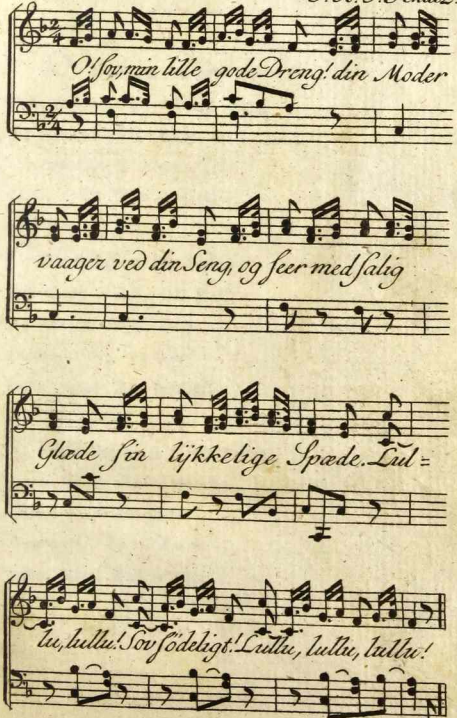
Du salig nyder Godheds Løn,
Du var min Ven — du er det i din Glæde:
O! kan du end see ned til Støvets Søn,
O! see din Ven dit tunge Savn begræde —
Send fra din Himmelglands en Straale ned
Med Trøst, med Lys her i min Dunkelhed.
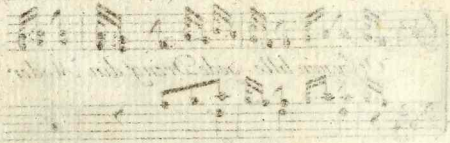
Ei dig — o! kun dit Savn jeg seer,
Dit Lig — min Ven, min Ven! — dog tie, min Klage;
Jeg seer dig selv — hist, hvor ei Graad er meer,
Alt aabne Venskabs Favn mig at modtage —
Trods Døden staaer, ubrudt, vort Venskab ved,
Og skal bestaae hist i al Evighed.

Pram.

Vuggevise.

Lento. J. A. P. Schulz.

Vuggevise.

O! sov, min lille gode Dreng!
Din Moder vaager ved din Seng,
Og seer med salig Glæde
Sin lykkelige Spæde.
Lullu, lullu! Sov sødeligt!

Dit Aasyn er Uskyldighed;
Din Søvn er idel, idel Fred,
Og Gravens huldе Stille
Omsvæver dig, du Lille!
Lullu, lullu! Sov sødeligt!

Endnu har ingen bitter Stund
Bortkyset eet af dine Blund;
Endnu skal ei dit Hjerte
Kun vækkes op til Smerte.
Lullu, lullu! Sov sødeligt!

Du vaagner, qvæget, sund og varm,
Og mætter dig ved Moder-Barm,
Og trinde Haand udbreder
Med Fromheds Yndigheder.
Lullu, lullu! Sov sødeligt!

Vox op! thi Lege vente dig,
Hvor Himlens Engle fryde sig,
Og dig mod Ondt betrygge
Med stærke Vingers Skygge.
Lullu, lullu! Sov sødeligt!

Vox op, at see Naturens Pragt,
Og al Naturens Herres Magt,
Og føl ham kiærlig Fader
For sine Myriader!
Lullu, lullu! Sov sødeligt!

Vox op, at virke Jordens Gavn,
Og frygte Gud Jehovahs Navn!

Du stræbe, ham at ligne,
Og han skal dig velsigne!
Lullu, lullu! Sov sødeligt!

Gior Pagt med ham, og bliv den tro,
Og hver din Time vorder fro!
Og jeg skal uden Sukke
Mit Moder-Øie lukke.
Lullu, lullu! Sov sødeligt!

P. H. Hafte.

Den listige Johan,

en Romance *).

Jeg elsked' en Pige, den Pige var skion;
Hun lod, hun mig ei kunde lide;
Jeg trængte paa hende med Kiærligheds Bøn:
„Lad os giftes, vi To!
„Jeg skal være saa tro!"
Men det Pigebarn loe.

Da græd jeg for Pigen, da græd jeg i Smu,
Og sorged' af inderste Hierte:
Hun seer paa min Graad med ubøielig Hu,
Og jo fleer, og jo fleer
Hun af Taarerne seer,
Kun desmere hun leer.

Da blev jeg lidt ærgerlig over den Moe,
Og tænkte: Saa vek med de Griller!
Gid Pokker for saadan en Pige maa doe!

Der

*) Efter Melodien til en norsk Folkesang: Jeg var mig en Gut i mit fyrtende Aar.

Der er Fleer, end som Een,
Der er deilig og reen,
Og som ei er af Steen!

Det mærkede Pigen, sin Synd hun fortrød:
Bag Busken jeg hende belured':
Der klynkede hun med en Stemme saa sød:
„Ak! det var dog en Skam,
„Saa jeg plagede ham,
„Det taalmodige Lam!"

Nu sprang jeg af Busken, og favned' min Tos,
Og kyssede hende paa Munden;
Og tænk ei, hun da vilde slide sig los!
Men var jeg ikke fuld?
For var Glutten saa vild,
Og nu blev hun saa mild!

P. H. Hafte.

Sang.

O! hvor tungt det trykker mig!
O! hvor slaaer mit Hierte!
Atter Modgang ruser sig,
Atter truer Smerte:
Blide Graad, min Smertes Ven!
Let og qvæg min Siel igien!

Alt, som gav mit Liv sit Værd,
Lulledes til Hvile;
Hver, som jeg var fordum kiær,
Saaes i Døden smile:
Blide Graad, min Smertes Ven!
Du har lindret mig igien.

Hver, som jeg med fyrig Hu
Vilde fast omarme:
Mere tit og grumt endnu
Spotted' med min Varme:
Blide Graad, min Smertes Ven!
Du har trøstet mig igien.

Lad de kolde Mennesker
Smile ved min Taare,
Stolt mig kalde, hvad jeg er:
Den forgrædte Daare!
Blide Graad! min Smertes Ven!
Du gior Alting godt igien.

Kun om dig jeg Himlen bad;
Kun om dig jeg sukker:
Jeg da bær min Kummer glad
Til jeg Øiet lukker:
Blide Graad! taknemmelig
Skal jeg hist velsigne dig.

A — m.

Afsked med Sophienholm *)

1792.

Fred om Edens Minder allevegne,
Hvor Naturens Helligdomme staae!
Fred om Sielands blide Glædes-Egne,
Dem min ubegrædte Barndom saae!
Elysæisk Ro hvert Krat indhegne,
Hvor engang med sorgfri Siel jeg laae,
Forstende Guds Almagts dybe Tale,
Og berust ved Draaber af Castale!

Fred om alle dine Tryllerier,
Fredriks favre, lykkelige Dal,
Hvor Naturen høie Træer indvier
At beskygge Glædens Brudesal;
Hvor den Vaandefulds Klage tier,
Hvor han glemmer usorbrudte Qval;
Og hvor yndig Frygd hans Barm skal glæde,
Den hvert Straa udaander ham imode.

Alle

*) Sophienholm er eet af Lyststederne paa Gammel-Frederiksdal, og tilhører Hr. Agent Brun i Kiøbenhavn.

Alle Himles Fred om dine Skygger,
Du, som blev ved Glædens eget Bud,
O Sophienholm! hvor Vaaren bygger
Idel Templer for Naturens Gud;
Og hvor Vennesind hver Lyst berygger,
Som i disse Templer klækkes ud;
Hvor vort Codans Sappho-Frederike *)
Skabte mig de Himmel-Øieblikke!

Tit, naar jeg ved stille natlig Lampe
Sidder, træt af Dagens golde Sved;
Tit, naar jeg i Sygdoms haarde Krampe
Troer at føle Livets Herre vred;
Tit, naar jeg i Stadens qvalme Dampe
Kæmper mat mod Skiebnens Bitterhed,
Til Sophienholm min Aand skal ile,
Lettes, qvæges, varmes der, og smile!

Jeg

*) Behøver jeg at sige, at jeg her mener Frue Brun?

Jeg skal hine Malerier skue,
Som neddrysse der af Flora's Krands;
Aande Duft i tunge Grenes Bue,
Hvor Pomona vækker slove Sands,
Og hvor tryg for Middagssolens Lue
Fuglen qvidrer selv til egen Dands;
Ned til Ellelyvet *) skal jeg vanke,
Hvor til Sang forvandler sig hver Tanke,

Ud paa Soen skal jeg roe; men standse
For at skue de Mirakler an;
See, hvor Træer den glatte See bekrandse,
Himlen selv at speiles i dens Vand,
Og saa blideligt dens Bølger dandse
Uden Larm til smykkefulde Rand,
Mens en Tryllepensel kiek dernede
Skal hver Høi, hvert Huus, hver Busk udbrede.

Snart

*) Die Erlenlaube, et romantisk Lysthuus ved Soen.

Snart jeg Farten hiem igien skal boie:
Ny Sophienholm fremstilles mig:
Som et Bierg det møder her mit Øie,
Hvor den mindste Plet er synderrig;
Som et Glædens Alter mod det Høie
Jevnt opstigende det hæver sig:
Og med Andagt jeg mod Bredden haster,
Mig som Offer paa det Alter kaster.

Sønlig sukker jeg til Alles Fader:
„Gud! din hele — hele Jord er god!
„Taal min Klynken, du, som aldrig hader
„Ormen, du har giort saa vel imod!
„Du, som huld omfatter Myriader,
„Ak! der vaandes ved din Thrones Fod:
„Dig mit glædedrukne Hierte priser:
„O! du skabte disse Paradiser!"

Denne milde Sværmen blot er Glæde:
Dit min Vinter den opvarme skal.
Skuer jeg en Vaar-endnu fremtræde,
Vandrer jeg igien til Fredens Dal,
Seer den der i Høitidsprunk sig klæde,
Seer de Godheds Bønner uden Tal:
Hist saphirne Speil med grønne Kanter,
Her de Morgenduggens Diamanter.

Men om jeg paa lykke Baad skal finde
Hen til Dodens unisundre Havn,
Da maaskee vil Matthissons Veninde *),
Een af Faa, dog sukke ved mit Savn,
En Cypresgreen plante til mit Minde,
Pleie den, og give den mit Navn. —
Held mig naar jeg hviler mig af Moie,
Groer mit Navn end under Hendes Øie!

P. H. Hafte.

Bal-

*) Frue Brun er personlig Veninde af den lystige schweitzerske Digter Matthisson.

Balvise.

Kom, Brødre! Her venter en nydelig Tour;
Thi Dands er for Blodet den sundeste Kuur,
Kom Brødre! Fyld Raden med Haand udi Haand,
Og dandser i Venskabets trofaste Baand.

Er Lykken lidt vrippen, Balance er bray;
Og er den heel underlig, kaste vi af;
Hver svinge sin Broder, kun ikke fra Vid;
Hver giore Figur i sin passende Tid.

Ei Konen changere fra Egteskabstroe!
Og Front imod Manden maae ogsaa beroe;
Held være den huldе livsalige Moe,
Der glæder hans Dage i troe Pas de deux.

La'r Kummer og Mismod sig valsende see,
Som Venner vi trolig formere Quarree;
O Brødre, i O Søstre! Nu dandser kun tæt;
I altid kan noies med bar Menuet.

Saa

Saa fletter for Venskab den favreste Krands!
Saa svinde vort Liv, som den raskeste Dands!
I Dag vi os glæde. Jeg troer, vi gior ret;
I Morgen vort Arbeid' henglider saa let.

P. D. Faber.

Til Mysis.

Tryllende, som Phoebe, leer dit Die,
Fuldt af alt det Ømme, Blide, Høie,
Som gior Luna Vandringsmanden kiær:
Ak! jeg seer dit Smiil med bitter Smerte,
Himmelskionne Mysis! thi dit Hierte
Meer foranderligt, end Maanen, er.

A — m.

Fan-

Fanny's Aftensang.

Tie, min Jammer! Solen daler:
Snart vil Natten favne mig;
Tier, alle mine Qvaler,
Alle mine Vaandestrig!
Kummers Raab er Ondes Frynd:
Dolg mig, Nat, for Lastens Glæder!
Dov, o Storm, min Klagelyd,
Rob ei, Fanny græder!

Edward! ene med min Kummer,
Og med Tanken, ak! paa dig,
Seer jeg Natten uden Slummer,
Og min Sorg fortærer mig.
Hvorfor er du mig saa kiær,
Skiønt du kold mit Veeraab hører?
Hvorfor var du mig ei værd,
Hvi var du Forfører?

Alt omsonst Naturen viser
Mig sin Bryllupsdragt, og leer:
Vaarens bedste Paradiser
Jeg med evig Gysen seer.
Vinter, Sommer, Vaar og Høst
Raaler det fra Lundens Grene:
„Fanny! græd, begræd din Lyst,
„Moder blev du ene!"

Selv naar festlig Taushed hviler
Paa Naturens milde Blund,
Og Guds Stiernehær nedsmiler
Sødt i rolig Midnatsstund,
Alt! mit Øie lukker sig,
Seer ei hine rene Kloder;
Gjennem Mørket lyder mig:
„Fanny blev kun Moder!"

Alles Fader i det Høie,
Hør den Faldnes bange Raab!
Send mit alt for hovne Øie
Kun et Blund, mit sidste Haab!
Dog om Edward, Skyld og Nag
Træde frem i Drømmes Taage,
Søvnen fra den Pinte tag,
Lad mig heller vaage!

Og naar jeg til varig Slummer
Sænkes ned i Jordens Skiød,
Lad da den Begravnes Kummer
Evig være glemt og død!
Ha! hvis den kan vaagne meer,
Bryd da, Gud, din Almagts Love;
Sank ei mit adspredte Leer,
Lad det evig sove!

Reise

til Peters-Øen i Bieler-Søen,

min gode Ven og Svoger

Eggers

tilegnet.

Ved sit rene Blaa vinkede Himmelen, og Klokken syv sadde Jomfrue Henriette Haller, Schmidt, Carl og jeg paa en aaben Vogn for at giøre en Valfart til Bieler-Søe og Peters-Øen. Nu først saae jeg ganske Berns fortrolig eensomme Beliggenhed i det klare Morgenlys fra Pantziger-Hübbels Bakke: det ligger paa en Høi, omgivet med en Vold af Høie, ved hvis Fod Aarfloden bruser, som, overalt beskyllende Stadens Mure, giør den til en Halvøe, der kun er landfast mod Sletten henad Murten til. Disse Høie ere saare grønne, og fulde af romantiske Situationer, lige de høie Klinte ved St. Jean og la Batie *), dog ikke

*) To Høie i Nærheden af Genf, under hvilke Rhone og Arve flyde sammen.

ikke høie nok for at tilsperre Udsigten. Ud af Staden gaae til alle Sider friske kiølige Spadseregange op paa denne naturlige Fæstning, paa hvilke man nyder en behagelig, verdende Udsigt, snart paa Freiburger-Biergene, — snart hen over Jura, der fiern blaanende omgiver en vid Som af Horizonten — saa mod Osten Gletschernes Himmelscene, som i stedse lysende Rækker takkede læne sig op til hinanden, som Kæmpere mod Aartusender. De stege med vor stigende Vei, der trak sig hen over Arven, hvilken lysegrøn under dybt indsnittede Biergvægge overskyggedes af tykke Granneskove, hvis melancholske Form og Farve er skatteret med spædgrønne Bøge. En Fierdingvei foran Staden henrykkede mig Synet af det vide udbredte Biergamphitheater fra den sneetækkede Freiburger-Biergkiæde af, der tilsidst føier sig til Grinderwalds Gletscher. Jeg giorde for Alting Bekiendtskab med det ubestegne Jomfrue-Bierg, som høit i Luften opløfter sine tre blødt afrundede Dommer; med Eigeren, hvis tvende kolossalske Taarne lade giennemskue en Dal, der sikkerligen forener alle Dø-

dens Rædsler. Phantastisk rager Wetterhornet i Veiret, og Stockhornet skinede af Is, blaat og uoplyst. Paa det hvide Mettenberg hviler Øiet efter de vilde Former. Vor Vei gik meer op, end ned, gjennem behagelige Egne; og vi havde nu de stigende Isbierge til Ledsagere, indtil paa Høien foran Aabierg først hele Egnen, den vi med et hastigt Blik gjennemløb, viste sig, og derpaa under Nedkiørselen forsvandt, hvorfor Jura's vigtige Masse fremkiød sig; jeg hilsede det som en gammel Ven. — Den lille Stad har en munter Beliggenhed ved Foden af den frugtbare Høi, som Aaren væder. Herfra kom vi til det ved Bieler-Søens Bred liggende Fiskerleie Gerlinsingen, gjennem smaa fortrolige grønt overhvælvede Veie, indtil vi fra en fri Bakke pludseligt vinede Søens Flade, lig et klarligen smilende Aasyn, og det lystige Eiland, som vore Ønsker stoi imøde. Snart vare vi i den skrøbelige Baad, og indrukke med aaben Sands al denne skiønne Sødals frydelige Klarhed. Bredden, fra hvilken vi glede, aabner Søen en fladtegnet Bugt, og udstrækker til begge Sider to lange Fordtun-

tunger. Ved den ene Side steilt afskaarne Bredder, tapetserede med Buske, blødt nedstigende i et smalt Jordstrog, men som ved Enden hæver sig til en høi Vold, hvis Profil-Forbiergesyner langt ud i Vandene. Fra den anden Side nedglider Høien, som vi forlode, i et frist flak Land, hvis Enge, Agre og Lunde venligen bades af de nære Bølger. Lige for os indfattede Jura hele Maleriet, afhældende mod Søen i en rund Sem. Vinbierge, svævende paa høie Fielde, støttede af nogne Steenmasser, — store Skove, udstrakte mod Siderne, — nydelige Vinrankehuse, — Slotte og Smaastæder, strøede tet ved Søens Bred, — Jura's bageste Toppe, bedækkede med Snee, — blaanende langt over Søens Cirkel-Oval Neufchatteller-Biergrækkens Kloft, som erindrer mig om Fort l'Ecluse *). Da vi kom paa Høiden af Søen, titrede Biel og Nidau frem i grøn Krands. Først syntes vor Øe en liden Cirkelrunding; alt som vi nærmede os den, udstrakte den sig for Øiet, og viste sig som

*) Aabningen af Jura, berømt ved Cæsars Gienemgang.

et egentligt Eiland, langagtigttegnet, den sønnt straalige Sydside, hvorved vi landede, behængt med Ranker, og beskyttet af en Steenvold mod den lille Sees urolige Bølger. Hele Øens Ryg er bevoxen med Skov, dér stedesløs, som et Slør, affalder til begge Sider. Vi landede i en smal Kanal, der aabner sig ind i Øen. Sødt hemmeligt Stille lurede omkring os, ikkun afbrudt ved Bølgernes Brud mod Steenvolden. Jeg besteeg Øens Klint med bankende Hierte, og forvildede mig omkring i den skionne Egelund paa snevre bevoxede Stier. Hvor rørte Alting mig! — disse høie, indskrænkede Skygge-Domer, hvorunder Han *) tænksom vandrede, — disse rige Græsplaner, i hvis lille Verden sikkert ingen Plante var ham fremmed; disse Skarer af Fugle, som chorviis gvidrede deres uforstyrrede Vaarsang, og fordum nær omflagrende ham, som nu mig, trak hans elskende Siel til sig. Jeg ledte efter det Sted, som han fortrinligen elskede, den Pynt af Øen, hvor den brat skuer ud

*) Jean Jaques Rousseau.

ud over Søen, og Bølgernes dumpe Slag pladske mod Klippegrunden, der i Lag udstrækker sig i det grønne Vand. Min Genius veiledte mig, og inden faa Minuter sad jeg under Egeskyggen over Styrtningen. Hvor aldeles maatte denne lille Plads være for ham! — Dyb Ensomhed og Natur omkring ham, — ved hans Fødder Søen, der skillede ham fra besværlige Mennesker, — i bequem Frastand Blikket paa det landlige Livs venlige Omtrin. Fra Sydsiden Fiskerhytterne, skiulte i Buske, og høie Kornmarker følgende, skikke Enge glindsende over den eensomme Strand; fra Nordsiden Vinbiergene, hvorfra Vindyrkernes glade Chore lode over til ham, og ujevne Fieldklumper, afvexlende med tykke Skove. Her saae han den af hans skiønne Siel inderlig elskede Menneskeklasse, langt nok fra den, for ei at torde frygte den; og her nød han det qvægende Syn af ufordærvet Natur, uden at leve i en Ulvsk. O du Gode! og selv denne lille Plads misundte dig! Her havde du endt dine Dage i Fred, uden at føle den sidste Bitterhed, hvoraf dine sildigere Leveaar vare fargaldede.

Ak! havde du døet her! Sagte veemodige Taarer fulgte din Skygge, du, som jeg ganske forstaaer og begriber, i dine høie Dyder, som i dine Svagheder. Jeg omvankede den hele Bakke af Øen, som imod Norden nedstiger i en grøn Græsvold. Et forfaldet Chalet*) syntes mig og at være een af de Gienstænder, som vare ham kiære. Her hvilede han ofte af sine Vandringer, naar Storm og Regn overfulde ham. Paa den anden Ende af Øen steeg jeg ud af Skoven ned ad Græsvolden indtil Søen, der brusende med høi Røst, brød de grønne blinkende Bølger imod Steenmuren. Derpaa gik vi ind i Øens eneste Huus. Jeg havde bestilt Middagsmaaltidet i Rousseaus Værelse, det jeg betraadte med bange Beklemmelse. Thi kun i Guds frie Luft befandt han sig vel, og den Hiertet sønderrivende Scene af hans Afsked fra dette salige Uskylds Eiland fremstillede sig for mig. Udsigten af det eneste Vindue paa denne lille Stue glider over Søen, og lander paa en friisk Engplet, bag hvilken Sletz

*) Navnet paa Meierhytterne i Pays de Vaux.

Gletscher-Spidsene opvore. Synet er indskrænket men uendeligt for Indbildningskraften. Klokken fire forlode vi Øen efter tre Timers Ophold. Det blæste en skarp Vind, og jeg bestyrtedes ved Søens høie svære Bølger, der høirøstede stødte mod vort Papirs Fartøi. Vor ene Færgemand var drukken, den anden iisgraa; og jeg havde frygtet, om jeg ikke havde været saa fordybet i Drømmerier. Fra den høie Søbred tilraabte jeg det fiernt svømmende Eiland et veemodigt Farvel. Under Hiemkiørselen nøde vi en skiøn Beskuelse af Gletscherne, der skarpt oplyste af nogle giennem en Skye fremskydende Solstraaler, laae for vort Øie i reent Omrids. Især rystedes jeg af Nieſens Pyramide. Fra et Bierg saae vi Alfrenrodens Gienskin paa eengang glimre i Neufchateller- og Bielersøen.

Frederike Brun, fød Münter.

Den unge Piges Bøn til Venus.

Dig som lod unge Hierter stedse finde
En Vei til fyldfri og elysisk Lyst;
Dig, evig blide Kiærligheds Gudinde!
Jeg helliger et reent og kiælent Bryst.

Mit Kion din søde, huldе Magt tilbeder,
Hver Møe og hver Mandinde priser dig.
De offre Tak for smagte Saligheder;
O Venus! aabn en Himmel og for mig!

Ei veed jeg Uerfarne hvad de nyder,
Der love dig saa varmt med henrykt Siæl;
Dog seer jeg nok, i hvad det er dem fryder,
Fortroelig Ven i alt maae tage Deel.

Ja skal en Pige af din Nectar smage,
Af Herrekionnet een indfinder sig.
Den ene Ven har en fortladen Hage,
Den andens Kind er moden Pirsken lig.

Og

Og kan hun langt fra kun sin Kaarne kue,
I hendes Øine Glæden tegnet staaer.
Men mødes de, o! da en nydig Lue
Fra Hiertet op i smilfuldt Ansigt slaaer.

Skiønt jeg din Helligdom endnu ei kiender,
Jeg den Ting, Venus! dog har funden ud:
Naar du en Pige af dit Gode sender,
Kues eller Mand du bruger som et Bud.

O lad mig ogsaa, skiønneste Gudinde!
Snart ved et Bud en liden Gave faae.
At han mig uden Møie flux skal finde,
Jeg hver Dag vil i Kongens Have gaae.

Ak! jeg saa utaalmodig er, at smage
Det magelose Søde, som du har;
Som kan to Hierter til hinanden drage
Og giør saa mangt fortroeligt, saligt Par.

Men, blide Himlens Dronning! hver just ikke
Som Bud fra dig mig bliver lige kiær.
O! vilde du en deilig Knøs mig skikke,
Et dobbelt Offer da var Gaven værd.

Jeg kiender een. I Aasyn, Skabning, Sæder
Han burde være hele Kiønnets Bram;
Hans Ord, hans Kiekast, hans Glimt mig glæder;
Gid til dit Sendbud du valgte ham!

Han vilde flink og tro sin Pligt udøve,
Og jeg tør sige: helst han kom til mig.
O huldе Venus! gior med ham en Prøve,
For det Bud jeg tre Gange takker dig.

Tode.

Da Rezia var ventendes.

Saa brød dog frem den længe ønskte Dag!
Velkommen Soel, som gaaer min Glut imøde;
Hun reiste, og for mig den hele Verden døde,
Hun kommer, og jeg seer mit Væsen med Behag.

— Men Himmel! er det Skiæbnens Lov,
At Dydhed, Dyd skal mod Bekymring stride,
Og maae saa tit dens Qvaler lide,
Naar jordisk Held er Lastens Rov?

Hvor sødt at kunne giøre Vel!
I Stilhed, uden Gield hensysle Livets Dage;
Lidt efter Syne Deel i Ungdoms Glæder tage;
Ei være Ringheds Ynk, ei heller Høiheds Træl.

Kuns dette Ønske undes mig,
Og saa min Rezia at eie!
Da har jeg meer end Verden kan opveie,
Trods Jordens Gud er lykkelig.

F. af F = T.

Paa E=s Fødselsdag.

Straal Soel i fulde Glands, du Dag vær blid og klar;
Gyd Munterhed og Lyst i hver en Siælens Syne;
Smil Glæde, varig Fryd, for den jeg Dig vil nævne,
Og bedre alt dit Held udstrømmet aldrig var.

Eliza, ømme Glut! Du Verden fienket blev;
Naturens Yndling, Du dens Alt for mig forskiens-
ner: —
Goddædig Himmel! mærk Din ringe Skabnings
Bønner,
Som Kiærlighed og Haab fra varme Hierte drev.

Bønhørte derfra de Eliza bringe Dig
Det Vel, den Salighed Dit Ønske selv kan tænke;
Som prøvet Kummer kan i Glemsels Nat hen-
sænke,
Og giøre Dig som Du fortiener lykkelig!

Du

Du styrer fra i Dag paa Verdens vide Hav;
Men nye Leve-Aar see Fartens ønskte Ende,
Og stadig Medgangs Vind sig aldrig mod Dig vende,
Til stille, sødt og seent Du havner i din Grav!

Saa beer Din B. for Dig i øde Eensomhed,
Hvor Tanken ene er den svage Lyst han nyder,
Forholer ved det Haab, den Aften dog frembryder,
Der Har ham Himlen ved Dit huldе Bryst bered'.

Som flygtig Skygge sløi forlobne Uger hen:
Hvor svandt I hastig bort I angenemme Dage!
Skal jeg da aldrig meer hiin blide Glæde smage,
Hvis Minde vaagner med hver Morgen frist igien?

Kuns Kummel Eftertid sig viser bange Sind:
Tvivl svæver dunkelt for det let bedragne Øie,
Der vil Tilkommelsen udforske alt for noie,
Og dristig ligge tør i Skiæbnens Love ind.

Den byde midlertid mig Glædens Bæger til;
Knap vover Tanken sig saa sødt et Haab at fatte:
Erkiendtlig jeg dens Gunst ei mangle skal at skatte,
Men føler den først heel, naar Du den dele vil.

Er derimod mig fuldt Gienvordigheders Maal;
Skal Sorger være hen min Ungdoms Morgenrode,
Oh! maatte dog den Trøst dens Bitterhed forsøde:
At ene jeg udbrak for begge Vredens Skaal.

Nok, række hvad den vil, men denne Sag staaer fast,
Og himmelsk jordisk Magt ei skal dens Sandhed trykke:
At hvis jeg nogentid nød en Dig værdig Lykke,
Jeg deelte den med Dig til Liv og Hierte brast.

Saaledes tænker jeg paa Gluttens Fødselsdag;
En Dag, der skal Din B — for evig hellig være;
Som samme Følelser i huldе Bryst skal nære,
Og tænke, nævne Dig i sidste Aandedrag.

F. af F: T.

Da

Da Linna skulde reise.

(Sonnet.)

O, nu jeg foler, de har Ret, som sige,
At Kummer hersker over Jordens Rige,
At her ei findes varig Glædes Hiem.
Jeg hidtil ei har villet sande dem.

Hos dig, min Linna! evig elskte Pige!
Hvert Trin i Livet glad jeg vandred' frem.
Jeg Skiebnen tit fandt mine Ønsker svige,
Hos dig, mit Høieste! jeg glemte dem.

Snart, Linna! dette Sted du nu forlader!
Med Taarer jeg hvert Skrit da trøstløs bader,
Hvor før dit blide Smiil fortryllede mig.

Jeg knælende skal bede Skiebnens Fader,
O, stedse Linnatil gior lykkelig!
Jeg ei kan blive det adskilt fra dig.

Son-

Sonnet
til min Mand
paa Hans Fødselsdag.

O Du Eneste! mit Held, min Ære,
Alt mit Haab, min Lyst, min Mand, min Ven,
See, hvor smiler sødt Din Dag igien!
Den blandt Himlens Yndlingsdage være!

Aldrig Mulm dens Herlighed fortære!
Ingen Skygge til den række hen!
Dit den stinne, stedse glæde den!
Tusend Vidner om Guds Huld den bære!

O! den bringe mangt et saligt Aar!
Selv naar Livets Vinterdage helde,
Fryde den, som i den unge Vaar!

Og saa gid jeg kunde rigt giengielde
Hver en Fryd, Dit Hierte skienker mig!
Ak! jeg kan ei meer, end elske Dig.

E. S.

Do-

Dora's Krands.

Jeg var en lille Pige,
Af tusend Leier fuld,
Og legte med min Lige,
Og brød mig lidt om Guld.
Naar jeg mig vilde fryde,
Begyndte jeg en Dands,
Og skulde jeg mig pryde,
Da var det med en Krands.

En Morgenstund jeg søgte
De bedste Blomster ud,
Og nynned' glad, og syngte,
Og takked' Blomstens Gud;
Da kom en gammel Qvinde:
„Hvad gior du Lille der?" —
„Jeg mig en Krands vil binde,
„Den smukt skal sidde her." —

Hun

Hun saae mig an saa kiærlig,
Og Øien den Gamle var,
Som Solens Nedgang, herlig,
Som Aftenstiernen, klar.
Jeg maatte hende lide,
Og sikkert leed hun mig:
I Græsset ved min Side
Hun venlig lagde sig.

„Hver Blomst i disse Egne
„Kun lever saare kort:
„Din Krands vil snarlig blegne,
„Dens Ynde visne bort. " —
„Vel falmer den, du Gode!
„For Aften hænger den;
„Dog lige vel tilmode
„Jeg fletter en igien. " —

„Men

„Men, Datter, her, jeg kiender
„En Krands saa himmelskion:
„Den dannes ei med Hænder,
„Og altid er den grøn.
„Om ei du grusom plukker
„Dens Blad med smittet Hu,
„Til Døden Øiet lukker
„Den blomstrer sødt, som nu. " —

„O! sig, hvor skal jeg finde
„Det Blad, den flettes af?
„O! skienk mig den Veninde!
„Jeg bær den til min Grav. " —
Hun kyssed' mig, og trykked'
Min Haand saa varme derved:
„Dig Gud med den udsmykked';
„Den er — Uskyldighed. "

Nu reiste sig den Qvinde;
Af Diet perled' Graad:
„Mit Ord du trygt skal finde:
„O Datter! giem mit Raad!
„Du varlig Omhu bære
„For Usphids Englekrands,
„Og alt dit Liv skal være
„En paradisisk Dands. " —

End længe lod mig vanke
Omkrins paa Jorden nu,
Og altid kom min Tanke
Den Gamles Ord ihu.
Mit meste Liv var Glæde;
Og naar en Taare randt,
Min Krands var frisk tilstæde:
I den min Trost jeg fandt.

O Søstre! jeg har fundet
Mig vel ved Qvindens Raad:
Ei paa min Kind har rundet
Urolig Angers Graad;
Ufyldighedens Krone
Til Døden smykker mig:
O fromme, gamle Kone!
Gud Fader lønne dig!

P. H. Hafte.

Til en Vens Brud.

(I et Exemplar af sidste Nytaarsgave.)

Haabets purpurklædte Morgenrode
Lifligt paa Dit Aasyn straaler ned;
Blide Skuespil Dit Øie møde
Hvor Du svæver hen med Zephirfied:

Thi det Glade, det Unævnelige,
Meer, end Haabets hele Trylleri,
Elskovs Himmelvæld, Du huldе Pige!
Elskovs hede Strøm Du svømmer i.

Let i mangen yndig Bølge glider
Strømmen snarlig frem mod Glædens Land;
Ak! men onde Skiær paa begge Sider
Byde: Svøm forsigtig mod dens Strand!

Kiend, men ikke skiælv for mulig Fare:
Frydens Bæger raktes Dig af Gud:
Tom det langsomt! Evig kan det vare:
I et Nu det og kan drikkes ud.

Tom

Tom det langsomt! — Da skal Elskov hvile,
Kun forvandlet, blandt befneete Haar,
Roser, selv i Dødens Enge, smile,
Ligne dem, der aanded' i Din Vaar.

Vaarens Timer er' ei længer mine,
Ingen Pige synker til mit Bryst:
Skiebnen, da den fyldte det med Pine,
Lovned' inter Rum til Elskovs Lyst.

Dog med lindret Veemod skal jeg skue
Altid dens Mirakler paa Guds Jord:
Pige! jeg har seet den stærke Lue,
Som i Dit beruste Hierte boer.

Jeg har seet en Straale fra Dit Øie
Som et Lyn at flamme mod Din Ven:
Glad jeg saae den Ild; og til det Høie
Bad jeg: Evig, evig brænde den!

Til mit Minde denne Bog Du tage!
Du vel ei paa Gavens Ringhed seer.
Tænk engang iblandt paa mig tilbage,
Naar min Skiænk, men ikke jeg er meer!

P. H. Hafte.

Til Liſe M.

Kun en Morgen duſte Vaarens Krandſe;
Kun en Dag af Parcens Haand vi ſik:
Liſe! naar ved Gravens Pynt vi ſtandſe,
Har vi leet og grædt et Øieblik.
Ak! men Graad er ei ſaa klog, ſom Latter,
Alt for mangen Fryd bortſkyller den:
Derfor, Glædens ømme, gode Datter!
Lee Din Morgen, Dag og Aften hen!

P. H. Hafte.

No-

Rosenbusken,

en Idyl.

Ferdinand. Hvorfor ligger du og rager i Jorden, Louise? See, hvor dine Fingre see ud!

Louise. Jeg vil have denne Rosenbusk op.

Ferdinand. Og hvad vil du saa med den?

Louise. Plante den i Elines Have.

Ferdinand. Plant den heller paa hendes Grav. I otte Maaneder har du ingen Eline meer, og nu vil du pynte hendes Have!

I hendes Moders Have da, om du vil, sagde Louise, og reiste sig. Rødderne vare saa dybt i Jorden, og hun vilde saa nødig beskadige dem, at Arbeidet kostede hende Sved. Den lykkelige Elsker tørrede smilende Pigens Haand, og trykkede den til sine Læber.

Søde Louise, sagde han, du vil hædre din Elines Minde med een af dine skiønneste Roser: vilde du ogsaa ofre een til Ferdinands Erindring?

Louise lagde sin Haand paa hans Mund, smilede til ham, og svarede ham med en Taare. Ogsaa vor Eline fortiener een af mine skiønneste Roser, sagde hun. Du veed ikke, hvor i Haven jeg vil plante den, hvorfor jeg vil plante den. Leopold elskede Eline, og Eline elskede Leopold. Der var hendes aldrende Moder imod. Længe kæmpede Eline mod sit Hierte; men hvo kan imodstaae Kiærlighed?

Omsmeligen snoede Louise sin deilige Arm om Ferdinands Hals, og skiulede sit Aasyn ved hans Hierte. Ferdinand! hvo kan imodstaae Kiærlighed? blev hun ved; Eline kunde ikke. Hun sagde Leopold det bævende Ja, men vilde ikke bedrøve sin Moder, hvis graa Haar ikkun gave Haab om faa Dage. De aftalede et dagligt Møde i Haven. „Her, hvor jeg planter denne Rose," sagde Eline, „her skal du finde mig, naar min Moder hviler i Middagsheden. Den skal være hos os i den dybe Eensomhed, der skal være saa farlig for bluffende Hierter; den skal være et Vidne til min Ufyldighed, den skal være et Værn om-

omkring den. Vi ville kalde den Pagtens Rose. Kom jeg smittet til den, torde jeg ikke opløfte mine Øine derpaa. Forlod jeg den ikke uden Skyld, skulde jeg aldrig mere vove, at komme dens Helligdom nær." Saa talede den elskværdige Pige, og daglig indfunde de sig ved Rosen, og daglig beskuede hun den med Selvbevidsthedens Englefølelse. Leopold blev fordret til Tvekamp, mødte og faldt. Eline maatte, saa godt hun kunde, dølge sin Jammer. Kun Middagstimen lindrede den; thi da søgte hun til Pagtens Rose, og beskuede den, og græd derpaa. Hver Dag kom hun der, og hver Dag flod hendes tilbagepressede Graad, som en heed Strøm, over den paradisiske Blomst. Rosen visnede, og Eline visnede med. Høstvindene fore over Elines Grav, og raslede i den fortørrede Busk. Hun havde været skiøn, som Rosen, og uskyldig, som den.

Paa den Plet, Ferdinand, hvor Pagtens Rose stod, der skal denne Rose blomstre. Den skal minde mig om, hvad Eline var forend Visnelsens Dage.

Louises Barm gik tungt op og ned, og Aftenvinden, der tittede igiennem Hækkernes urolige Løv, robede noget Vaadt i det skionne Øie. Ferdinand var stum, og holdt sin Pige uvilkaarlig haardt i Haanden. Vie her et Øieblik, sagde han endelig, jeg løber alt hvad jeg kan; jeg har smukkere Roser, end du: jeg vil hente dig den skionneste blandt dem alle. Knopperne paa den synes allerede at love meer, end Blade.

Hurtig, mens han løb, sammentraadte Louise Jorden om sin egen Rose, og brændende kyssede hun Elskeren, da han kom med sin, fordi den var skionnere.

A — m.

Da

Til Psyche.

Skal jeg da skylde dig hver Tilvext til mit Vel?
Vil du min takkebundne Siel
Med evig nye Lænker binde
Min Glædes første, milde Skaberinde?

Skal jeg, o Psyche! eene af din Haand
Modtage hver den blide Himmels Gave,
Og hvert den blinde Lykkes Laan,
For i min Sjelds uløselige Baand
Til evig Tid at føle mig din Slave?

Skal evig ingen anden Lyst,
End den, at see dig uden Mage
Lykkalig alle dine Dage,
Min hele Siel med Længsels Vold indtage?
Vil du despotisk af mit Bryst
Hver anden Følelse forjage?

Hold op engang at giøre mig
Med Godheds evig uafbrudte Prøver
Saa tusend Gange mere lykkelig,
End slig en Dim at være det behøver?

O! denne Haand engang tilbage tag,
Hvormed Naturen lig, Du Dag fra Dag
Foryngede Lykfaligheder
Omkring mig paa min Gang i Livet føreder!

Lad dog et lille Tidsrum gaae forbi,
Hvori jeg ei skal tænke dig, Veninde!
Med østerlandsk Afguderie
Mit Væsens eneste Velgiørerinde!

Saa knæler Geberen for Solen ned,
Der aldrig mørknet venlig smiler,
Og med fornyet Liv og Kraft og Munterhed
Hver Morgen gavmild til ham iler —

Han

Han glemmer over Almagts Sendebud
Den Almagt, som det bød paa Himlen frem at ile —
Hold op, o Psyche! som Guds Sendebud at smile,
At over dig jeg ei skal glemme Gud

X.

Til Doris.

Den kielne, friske, purpurrøde Flamme,
Som farver Luna, naar hun hæver sig,
Tilbedte Doris! straaler og fra Dig —
Dg, for i alt at være Luna lig,
Du hos en anden Klode laaner samme.

X.

Til en Ven,

som reiste til Norge.

Vee Støvet, hvis bag denne livets Scene
Slet intet Lys opklarte Dydens Nat!
O vee den Ven, som af sin Ven forladt
Da fandt sig uden Haab om Gienſyn ene!
Lig Tantalus ved Roret af sin Drik,
Da Læben Bægret endnu knap berørte,
Forbande skulde jeg det Øieblik,
Som dig, du ædle! mig imøde førte!
Forbande skulde jeg det falske Nu,
Som mig en troelos Trylleglæde skabte,
Som viiste mig med Smil en anden du,
For evig at begræde hvad jeg tabte!
Nei slye min Siel, fortvivlte Naserie,
Som myrder selv din Glæde, Dyder tænde,
I den affindige Philosophie:
„Med Døden har vort Liv og alting Ende."
Trods

Trods Brissot og Helvetius og hver,
Som med voltairisk Vid Fornuft forjager —
Jeg troer et andet Liv, hvor den, som var mig kiær
Mig ingen syndig Vind saa let borttager.

X.

En Bogs Gravskrivt
over
sin Forfatter.

Saa viis er ingen, at han jo begik
En Dumhed: for at følge gammel Skik,
Sig Socrates lod til en Kone nøde —
Saa dum er ingen, han jo engang fik
Et vittigt Indfald: efter Fædres Skik
Forleden Dag min salig Fader døde.

X.

Til Marylli

paa

Hendes Confirmations-Dag.

Skion er Purpur-Rosen, naar dens Mund
Aabner sig, og friske, dobbelt røde
Dens jomfruelige Læber møde
Solen i den blide Morgenstund:
Vestenvindens Kiøle den omlufter
I de hede Middagsstraalers Ild;
Blidt bedrøvet, yndig stille, mild
Troskab i dens Aften-Afsked dufter.

Skion er Himlen, naar i Purpur-Glands
Rosens Brudgom frem af Osten træder,
Og en Hær af Livets vakte Glæder
Møder den i Jubelchores Dands:
Lystudspredende den herlig iler,
Blomsterstrøkket hilser Dalen den,
Skoven tager Fugles Lov igien;
Al Naturen rundt omkring den smiler.

Men

Men saa skion er Purpur-Rosen ei —
Men saa skion er Morgenrøden ikke,
Som Uskyldighed i Pigens Blikke,
Naar hun gaaer paa Dydens Himmelvei:
Gudsfrygt hendes unge Siel bevarer,
Aldrig snubler hendes lette Fod;
Sikker vandrer hun sit Maal imod
Tryg i Himlens Varetægt for Farer.

Denne Vei, Marylli! vandre du
Troe til dine Dages Aftenrøde!
Naar dig Jordens falske Veirlys møde,
Kom din Pagt med Himmelen ihu!
Da skal Han, som Uskyld ei forlader,
Af hvis Hænder Solens Purpur flød,
Han, som dig og Rosen rødme bød,
Her og hisset signe dig, som Fader!

X.

Rhapsodie

efter Ramler.

Dig forkynde min Sang, du Livets evige Kilde!
Dig, Millioners Læber lovsyngende hilse, Jehova!
Zeus! Oromazes! Gud! du Evige, Store,
den Samme!
Gradløs stor i Duggens af Græsset nedrullende Perle!
Gradløs umaalelig stor i Middelsolen, som rastløs
Rundt om sin evig urokkede Grund i susende Hvirvlers
Trindtomstraalende Kredse lykkalige Verdner omsvinge!
Stort Ormen, hvis Liv kun varer een Dag, og i Seraf,
Som fra umindelig Ungdom udforsker utalte Naturer
Og utallige Led seer knyttet i Væsnernes Kiæde,
Han, den øverste, selv i din Storhed svimlende syns-
ker — —
Hvad skal en Dødelig nævne dig, Evige, Jordklodens
Sønner?
O! dine Verdners Aftrums altoplivende Fylde! —
Hellig Gysen omspænder min Aand, naar i Skovenes
Templer
Den

Den sig taber i dig! Omtryllet af Godhed og Almagt
Høit paa Toppen af himmeloptaarnede Fielde, paa
Randen
Af den brat i dybeste Mulm hunkbrusende Afgrund—
O! hvor svinder deri hver sandselig Lyst! hvor ophøiet
Tændes af Himmelens Ild hver Følelse! Skaber!
her staaer jeg
Tabt paa et Støv af dit Alt, og oprækker til dig mine
Hænder:
Vil du, Fader! engang, naar mit jordiske smuldrer,
opholde
Denne høiere Deel af mit Væsen, som troer dig, og
haaber —
Da skal din Almagts, din Godheds, din Herligheds
fulde Beundring
Være min endløse Daad, min evige Sang — — —

X.

Mit Eventinde,

en Sonnet.

Uforstyrret Tiden skal fortære
Mindet om det Støv, der skiules her;
Intet Marmor paa min Grav skal lære,
At jeg, trøt af Graad, oploses der;

Pensten ei skal robe, hvo jeg er,
Og ei Gyps skal min Erindring nære;
Ingen Aarbog mig tillyve Værd,
Intet Ovad mit Navn til Fremtid bære;

Ei engang en trofast prøvet Ven
Med en Blomsterkrands sig hid vil snige,
Og med rene Taarer vande den:

Dog maaskee en from, uskyldig Pige
Ønsker stille: „Hvil dig, vaagn igien,
„Gode! vaagn til Sang i Glædens Rige!"

P. H. Haste.

Til

Esa,

en Ballade*),

Kammerherre

Peter Frederik Suhm

helliget.

Naar jeg paa fordums Idræt saae,
Og qvad om Oldtids Dage,
Og Gode horte mildt derpaa,
Og lod det sig behage,
Da blev min Attraa stor, engang
At ofre Suhm min bedste Sang.

Men Aar forgik, og Tiden brat
Bortsneg sig fra mit Øie:
Snart Dødens glemselfulde Nat
Begrændser al min Moie;
Dog, ædle Nordens Olding! Du
Fik inter Skaldeqvad endnu.

En

*) Anledningen er tagen af Saxo's syvende Bog.

En lille blÿ Forglemmigei,
Der gro'de mellem Taarer,
Jeg plukked' paa min golde Vei:
Den Blomst jeg Dig udkaarer:
O Suhm! en bedre værd Du var;
Men, ak! jeg ikkun denne har.

* * *

Kong Olaf sad i Vermeland,
Og styred' Fædres Rige,
Ei halv saa stolt af arvet Stand,
Som af sit Hiertes Pige:
En Dotter havde han, kun een;
Hun var hans Alt, hans Pieseen.

Tit paa hans Knæ hun kielen fro
I Solverskieg ham pilled',
Og naar hun sad kun der, og loe,
Det Kongesorgen stilled'.
Hun voxed' yndig paa hans Skiød,
Saa rank og trind, saa hvid og rød.

Med hellig Fader-Fryd han saae
Hver Yndighed tiltage:
Den Purpurmund, de Øine blaae,
De Lokker uden Mage,
Den lette Fod, den vevre Arm,
Den høie, fulde, hvide Barm.

Han saae med Guders egen Fryd
Sin Esa's gode Hierte:
Hvor brændte det for hver en Dyd,
Som i hans Favn det lærte!
Og det var Olafs bedste Løn,
At see den Siel saa saare skion.

De Dage saaes i Norges Land
To grumme Kæmper leve;
I Dal og By, paa Field og Strand
De mangen Vold bedrive:
For Skates Blik var Alting Frygt;
For Hialles Arm var Intet trygt.

Naar

Hver deilig Møe, de fik at see,
Fra Dyden de forførte;
Og, vilde hun ei flux, som de,
Ei bange Graad dem rørte;
Og blev hun hart ved Dyd og Tro,
Ved Pigens Død de rædsomt loe.

Det Kæmpepar fik Vidskab om
Den Vermelands Fyrstinde,
Og strax til Olafs Gaard de kom
Med vanlig Vold i Sinde;
Men tavse stode de, som Steen,
Da frem for dem stien Esa treen.

Som Morgensolen, blid og klar,
Forjager Mulmets Skygger,
Skion Esa's Blik en Almagt har,
Som Dydens Ro betrygger:
Nu de, som Udaad nys bedrev',
Til idel, idel Die blev'.

Saa vældig er Skionheds Magt,
Naar Dyden leer i Piet:
Den tit har Baand paa Kæmper lagt,
Den Grumhed tit har boiet:
Selv den, der fnos med Biørne-Harm,
Spagfærdig blev ved Pigebarm.

Forundret, tvivlsom Skate stod,
Og Hialte ved hans Side,
Mens Qval og Lyst, og Frygt, og Mod
Hinanden grumt bestride.
Dem mangen Gysen giennemfoer
Imens de fogte kiælent Ord.

„O du, som værdig Krone bar!
„Herhid du seer os drage:
„Vort Ønske Dag og Nat kun var:
„Gid Esa vi behage!
„To Kæmper beile kiekt til dig:
„Gior een iblandt dem lykkelig! " —

„I Norges Kæmper mangen Tid
„Til Dydens Nag udøved';
„Mod Qvinder drog' I frekt i Strid,
„Og Uskyld tit I røved;
„Og den, der skiænder Dydens Vard,
„Er aldrig Olafs Esa kiær."—

„Din Tale, diery og sødelig,
„Os Kampens Venner smerter:
„O! sol, hvor vi tilbede dig
„O! læs i vore Hierter!
„Du stærk forvandler Ondes Hu:
„Hos dig man vorder god, som du."—

Men ei af Smigers Tryllemagt
Blev Esas Hierte saaret.
(Ak! mangt et Hierte, blødt og svagt,
Har denne Trold bedaaret:
Dens Herredom er alt for stort,
Og tusend Jertegn har den giort.)

„Nei

„Nei, Kæmper, nei! mit Hiertes Ild
„For Lasten ei kan lue:
„For Voldsmand, toileløs og vild,
„Bør ædel Pige grue;
„Det er mit Ord; mit Ord det var;
„Dog, vil I meer, — jeg Fader har." —

„Ret saa! ret saa!" de Kæmper snes,
„Ret saa, du har en Fader!" —
Og Esa saae dem an, og gios
For Skates Ulvelader:
Og han og Broder Hialle stod
For Kongen frem med tirret Mod.

Saa stander Utgard-Loke frem
I Walhals høie Sale
For Asers Flok, og kaad han dem
Forhaaner med sin Tale;
Og, næsten skiult i Fraade-Damp,
Udaaker Orbin selv til Kamp.

„Kong

„Kong Olaf!“ saa var Skatens Ord,
„Vi til din Dotter beile;
„Vort Navn er kundbart nok i Nord:
„Hun skal os ikke feile:
„Giv een af os den Pige sød!
„Hvis ei, til Strid! — til Strid og Død!

„Vi fare nu med Fred herfra;
„Vi tyve Dogn bortdrage:
„Hun een af os tilhøre da,
„Naar vi er' her tilbage!
„Hvis ei, du stille frem en Mand,
„Som gaaer i Kamp med os paa Stand!“

De droge bort. Men bitter Sorg
Forjog al Hoffets Gammen:
De Mænd i Olafs Kongeborg
Var' tapre Mænd tilsammen;
Men Ingen, ak! blandt Alle var,
Som stials ei for det Kæmpepar.

Kun

Kun Esa saaes alene kiek,
Hoimodig, glad og rolig;
Og blid hun qvalte halv den Skræk
I Olding Olafs Bolig.
Hun stoled' trygt paa Dydens Magt,
Og foled' ei sit Hierte fragt.

Saa kneiser Marmor-Klippen op
Med kantefulde Sider,
Og Lynet af dens faste Krop
Med trodset Afmagt glider,
Og soobt i gyldne Straaler staaer
Dens Tinding, den ei Skyen naaer.

De nitten Dogn blandt Kongens Mænd
Ei fandtes een til Striden.
Da kom en fremmed Ungersvend
Med vældigt Sværd ved Siden;
Nedslagen Hat hans Hoved bar,
Og skiult i ringe Dragt han var.

Men fast og ædel var hans Sang:
Som Helt han mandigt traadte;
Og heit og stærkt hans Tale klang,
Og Kongestand forraadte.
Han nederst satte sig til Bords,
Og tog beskeden saa til Ords:

„Tilgiver, Mænd! jeg idel Sorg
„Paa Heltes Aasyn skuer:
„Hvad Uheld fylder Kongens Borg?
„Mon Fienden Landet truer?
„Kan Olaf nytte fremmed Mand,
„Som kæmper glad for Vermeland?"

Og Kongen svared' ham saa blid:
„To Voldsmænd Esa krøve,
„Mit Alt, min Dotter — eller Strid:
„Hvo fegter for den Gieve?
„Afmægtig er en Oldings Harm,
„Og Ingen har tilbudt sin Arm."

Imens

Jmens til Giæsten Svaret lød,
Han saae til Esa kiærlig;
Og hun blev mat, og bleg, og rød,
Og Aanden blev besværlig:
Det underligt om Hiertet krob,
Og koldt det gienuem Blodet løb.

Da taled' Giæsten: „Ikke meer
„Du dig, o Konge! græmme!
„I mig du Gundes Bane *) seer:
„Jeg skal de Voldsmænd fremme:
„Dog, vil de Kamp, tilgiv min Bøn:
„Lad Esa vorde Kampens Løn!"

„Det vorde hun!" var Olafs Ord.
Han ledte frem sin Pige,
Og salig Gysen gienuemfoer
De tvende Lykkelige;
Og yndig bly sin Haand saa skiøn
Hun gav til Oluf Sivardsøn.

Nu

*) Oluf, den norske Kong Sivards Søn, havde dræbt Gunde, en navnkundig Rover, tilligemed hans Søn Grim, og hans Svend Toko.

Nu kaster Oluf Skiulet af;
Nu moder Alles Øie
Det Favre, ham Naturen gav,
Det Mandige, det Høie;
Og med de gyldne Bølgehaar
Han skion, som Asa-Baldur staaer.

Flux buldrer det paa Salens Dør,
Og ind de Kæmper trine,
Og Skate trodser høit, som før,
Med feiertrygge Mine:
„Giv, Olaf, giv kun Esa hid!
„Thi hvo tør gaae med os i Strid?"

„Jeg," tordned' Oluf, „Praler, jeg!" —
„Hvad? du mod os, du Lille!" —
„Rust dig! din Haan dig nytter ei!" —
„Du Pusling os vil drille?" —
„Rust dig! at jeg ei Kongens Sal
„Med Røverblod besudle skal!" —

Som Storm han ro'de til den Ø,
Hvor Striden skulde stande;
Snart saaes han over ferske Sø
Ved aftalt Plet at lande.
De Kæmper ogsaa fore frem,
Af Svende tolv ledsaged' dem.

De mødtes; Hialle fraaded' Harm,
Og Skate spy'de Galde;
Men Oluf svinged' Seirer-Arm;
For Logthi *) saaes de falde;
Og alle Svende mod ham kom,
Og alle fulde døde om.

Ved Bredden Esa saae det an,
Og saae det an saa bange:
Ei rædt for sig, men for den Mand,
Der stod sig mod de Mange.
Han kom, og med valhallisk Lyst
Hun sank til Seierherrens Bryst.

*) Navnet paa Olufs Sværd.

O Qvinder! ene Heltemod
Var fordum Dyd i Norden;
Og den, som rog af Fienders Blod,
Var ædlest Mand paa Jorden:
Han, han hver dydig Møe var kiær,
Den favreste, den bedste værd.

Ei blode Smigers falske Lyd
Da kildred' Qvinders Øre:
I Nordens Møer! endnu er Dyd:
O! lad den Eder røre!
Lad dens bestedne, kiekke Søn
I Eder faae sin Idræts Løn!

P. H. Haste.

Chloe

Chloe og Oraklet.

Chloe.

Du Guddom, som usynlig boer
I disse tavse øvefulde Steder,
Og med et enkelt helligt Ord
Den Engstede til sikker Vane leder,

Lad ogsaa mig der fulde Bryst
Med Tillid i din Helligdom udøse,
Og haabe du til sødest Lyst
Mig ved et Vink af grusom Tvivl vil løse.

To Elskere min unge Siæl
Med sødest Attraa daglig haardt omspænde.
Jeg vælge skal. Den bedre Deel
Kan du, allene du mig lære kiende.

Den ene viser sig saa varm;
Den lange Dag han om mit Ynde qvæder,
Og sværger, han ved Chloes Barm
Hensmelte vil i Guders bedste Glæder.

Og yttrer jeg da mindste Tvivl,
Om hans Bestandighed vil holde Prøve,
Da be'er han Himlens Tordenkiil
Nedstyrte sig, naar han mig kan bedrøve.

Med Liv og Ynde, Kraft og Fynd
Han kan sin faste Kiærlighed udtrykke!
Ak! skulde det ei være Synd,
Om jeg ei gjorde saadan Elskers Lykke?

Du tier! Bævende jeg seer
En rødsom mørknet Lund ham Afslag give.
Men, er ei han mit Hierte værd,
Hvad vil, o Gud! da af den anden blive.

Hans Kiærlighed er lige stor:
Han og er ung og skiøn, som Morgenrøden;
Men aldrig mig den Stolte svoer
En Kiærlighed, urokkelig til Døden.

Dan

Han taler kun ved Pigekast;
Hans Elskovs-Eder er' kun dybe Sukke.
Men staaer usvoren Troskab fast?
Vil Tiden ei saa tavs en Lue slukke?

Hvad seer jeg! Mørknet Lund og Dal
Paa eengang blidt, livsaligt Lys opklarer!
At jeg den sidste vælge skal,
O Gud! det Himmel-Vink mig aabenbarer.

Orakket.

Ja, Guder leer af Elskovs Eed.
Den som meest sværger, gierne meest bedrager.
Tro dem, som paa sin Kiærlighed
Ikkun sit Hierte tavs til Vidne tager.

Tode.

Den elskeskye Piges Bøn til Amor.

Du skielmske lille Gud,
Som alle siger
Ved grumme Pileskud
Kan saare Piger,
O! hav Barmhiertighed,
Og skyd mig ikke med.

For Kiærlighed er jeg
Saa angst og bange.
Jeg hører denne Leeg
Fortryde mange.
De Honning sik, men ak!
De siden Bærme drak.

De Mandfolk os omgaaes
Som Mammelukker.
De leger først med os
Som med smaa Dukker.
Vi mange Kiærtegn faaer;
Men saa de fra os gaaer.

De

De gierne vil til een
Fortroelig frie,
Men er' saa seen', saa seen'
At la' sig vie.
De nok til Bruden tye,
Men alt for Konen flye.

Og om vi fandt os i
At la' dem raade,
Med Elskovs Lækkerie
De ei holdt Maade.
For Bryllups-Afferten
Alt Sødt var slikket hen.

Naar hun i bunden Stand
Omsider træder,
Hun har hos sin Herr Mand
Kun korte Glæder.
Gudinden, han tilbad,
Nu smukt maae lave Mad.

Og finder han en Dag
Sin Grød lidt ilsveden,
Da faaer hun anden Smag
Af Kiærligheden.
Hans Ansigt og hans Grød
Da findes lige sød.

Og nu det Ende har
Med Elskovs Gaver.
Den for det gifte Par
Kun Koldskaal laver.
Nu glemmer Mandens Siæl
En Friers Blinkandel.

Dog Pigerne det Tanke
Ei kan la' være.
Hvo eengang Elskov fandt
Vil elske mere.
End Enker, om slap fri'
Dit atter falder i.

Du skielmske lille Gud,
Den Moe, du stræmmer,
Kan aldrig slippe ud
Af disse Flammer.
O! skaansmig for din Pil,
Jeg frygter dobbelt Ild.

Ak! saa alt mangen Gang
Mit Hierte brænder.
Hver Dands, hver munter Sang
En Lue tænder.
Om Elskov kommer til,
Jeg reent forbrænde vil.

Lode.

Til Mira efter Waller.

Om Aftenen blev Adam skabt,
Da stirred' hans henrykte Die
I frydefuld Bevundring tabt
Paa Stiernerne, som funkled' i det Høie.
Snart Edens korte Nat forsvandt,
Og Sion frembred den unge Morgenrøde.
Nu Nattens Lys bortflygted', blegned', døde,
Dagmoders huldе Smiil hans Hierte vandt.
Men straalende i herlig Majestet,
Nu Dagens stolte Hersker sees fremstige,
Da glemte Adam, hvad han hidtil havde seet,
Og hylded denne uforlignelige!

O Mira! hvor kan du bebreide mig,
Jeg før for andre Piger brændte,
Jeg da, som Adam intet bedre kiændte;
Nu først — nu har jeg seet, og elsket dig.

Rahbek.

Til
Dandsens Charis Mad. M. C. Biorn
paa Hendes Fødselsdag.

Venskabs Gud, som huld omsvæver
Dette glade Vennelag,
Første Sang for hende kræver,
Som indvier denne Dag:
Mængden, som beundrer hende,
Seer kun hendes Kunstnerværd
Vi, som hendes Hierte kiende,
Vi har hende dobbelt kiær.

Hver en Gang, den hulde dandser
Dandsens Muse henrykt staaer,
Hun med nye Laurbær krandser
Daglig sin Præstindes Haar
Tit Thalia hende kaldte,
Sanggudinden er hun kiær;
Gratierne hende valgte,
Hun blandt dem den fierde er.

For skal Carolines Minde
Glemmes, uddøe, hades her,
For din Hæder skal forsvinde
For vi glemme skal dit Værd;
Kunstens Dottres Maal skal være,
Dig engang at vorde liig,
Og den bedstes største Ære,
At hun nærmes meest til dig.

Men dit ædle skionne Hierte
Dog dit største Fortrin er.
Vi, som det at kiende lærte,
Ene vi forstaae dit Værd.
Himlen høre dine Venner,
Den dig giøre lykkelig!
Lykkelig, som du fortiener,
Bedre kan ei ønskes dig.

Rahbek.

Til

Til en Piges Fødselsdag.

Er det den sande Lykke her paa Jorden,
At skabe rene Glæder rundt om sig,
Dig denne skionne Lod til Deel er vorden,
Og dobbelt du i Dag er lykkelig;
Thi skiønt imellem alle dine Dage
Ei een svandt ubrugt, uvelsignet hen,
Med syvfold Fryd vi dog den Dag modtage
Da du blev skiænket os af Himmelen.
Med frydfuld Stolthed hver af dine nyder
Det skiønne Syn af alt dit sældne Værd,
Og dvæler ved enhver af dine Dyder
Og føler henrykt, at han er dig kiær.

Og jeg — Veninde! jeg som tidlig lærte,
At see dit Værd, som tidlig blev din Ven,
Af uvant Glæde fuldmed' dette Hierte,
Hver Gang den glade Høitid kom igien.
Og vil end Skiæbnen mig engang bortrive
Langt fra hver Ungdoms Ven, og langt fra dig,
Dog skal mig denne Dag en Festdag blive,

Du

Du evig skal indvie den for mig.
Glad skal jeg da gienkalde mig dit Minde,
Hver Dyd, hver Fortrin, alt det Værd du har,
Gienkalde mig, at du var min Veninde,
Og føle, at du bliver, hvad du var.
Og brændende skal da min Bøn opstige
For din Lykksalighed til Dydens Ven,
Og dine Dyder, ziegode Pige!
Forvisse mig, at han bønhører den

O! bliver du engang saa lykkelig,
Du har end ei det mindste at begiære,
Feld da, at Himlen dig ei skiænkte mere,
End du var værd, og end jeg ønskte dig.

Emmas Grav.

Her hvor Aftensolen smiler
Mat og rødlig ned,
Under disse Roser hviler
Emma sødt i Fred;
Svale Foraarsvinde lufte,
Liljer og Syringer dufte,
Engens Lærker Triller slaae,
Emmas Boelig ei de maae.

Bloder gjennem Emmas Aarer
Ak! saa muntert flod,
Saare sielden Mismods Taarer
Faldt i hendes Skiød;
Glad hun stedse Glade sogte,
Munter hun med Muntre spogte:
Pludselig fra Fryd og Leeg
Emma ned i Graven steeg.

Fire Vintre Emmas Øie
Nu alt tillukt er;
End i Kreds af sunkne Høie
Hendes frisk man seer;
Søstre om dens Grønsvær frede,
Fiernt dens Roser Vellugt sprede;
Mangen venlig Nattergal
Slaaer i denne Fredens Dal.

Slumre i din tause Boelig,
Emma, slumre sødt!
O! i Graven boer du roelig,
Mageligt og blødt:
Salig vorde dig din Hvile,
Engle til din Slummer smile,
Fred af Himlen vennehuld
Svæve om dit kiære Muld!

Frankenau.

Til

Til Minna

(i Høsten.)

Minna! Stormen hviner, Løvet falder,
Over Havet Svalen drager bort;
Alt Naturen til sin Hvile kalder,
Engen falmer, Dagen vorder kort;
O! forlad de nogne Egne, Pige!
Luk dit Øie for Naturens Død!
Jil til Staden, Glæder uden Lige
Vente dig i Venskabs huldе Skiød.

Eller Minna! ønsker du at drage
Til de varme Sydens Lande hen?
Hvor ei Hagel, Riim og korte Dage
Snee og Tåger skræmme Landets Ven:
Hvor en skyefrie, herlig Morgenrøde
Stedse varsler om en yndig Dag;
Hvor, naar Vestens Aftenskyer gløde
Nattergalen slaaer sit kieine Slag.

Minna!

Minna! nei, en evig Sommer kiedet;
Vintren, skiønt den falder mørk og saar,
Kiærlig jo i Venners Favn os leder,
Siig! mon Som'ren bedre Glæder har?
Venskab os en varig Sommer skiænker,
Minna! kom og nyd dens blide Fryd;
Snart maaskee skal Amors bløde Lænker
Bedre lønne din saa sieldne Dyd.

Frankenau.

Til de tvende Sødlers Forskiønnerinde Jfr. Morthorst,

for i et Exemplar af FloriansStella.

Vnd ogsaa dette Værk af Floriau!
Dog saare villig jeg erkiænder,
Han taber under mine Hænder;
Paa dine Læber vinder han.

Rahbek.

I en

I en Naalebog.

Du lille nydelige Bog,
Som mellem Angelina's Hænder
Dig føler lykkelig, men dog
Dit hele store Værd ei kiender,
Vær stolt! Til Jordens Gavn og Ære
Af Skiebnen du forfattet blev.
Din ei for alle aabne Lære
Er meer end alt hvad Plato skrev.

Du paa den Skiønnes Arbeidsbord
Dit stille Værd beskeden skiuler
Blant Atlas, Taft, Linon og Flor,
Lig Guldet dybt i Biergets Huler.
Miskiendelsen din Nat forøger
Med Glemsels gyselige Sløer;
Og snart imellem andre Bøger
Du dybt i deres Lethe døer.

Men

Men Sangens Lyd skal vinke dig
Fra Intets skumle Nat tilbage;
Og Harpen, Menneskens lig,
Til Aar udvide dine Dage.
Og Evigheder skal bestraale
Den ædle Skald, som høi og stor,
Til festlig Harmonie om Naale
Fremvinked' Pieriders Chor.

Om denne Skald just ikke strax
Fremtriner herfi denne Ode,
Om man end Vers af dette Slags
End kunde snekke mere gode:
Det gior dog intet her til Sagen.
Enhver kun synge som han kan.
Det Sandhed er, og ikke Smagen,
Som nu bør give Tonen an.

Forsvind du midnatsorte Skye
Som svæver om det glemte Minde
Af den, som ved den Konst at sye,
Blev vores Jords Velgiørerinde.
For denne vi en Qvinde hylde,
Derom kan Tvivl ei have Sted.
Alt andet godt vi Kiennet skylde,
Og skylde altsaa dette med.

Men ak! til evig Nat bestemt
Dit Navn henhviler, Evadatter!
Blandt alt det andet man har glemt.
Men Jorden din Velgierning skatter.
Om dine Træk end ikke straale
Paa Toppen af et Monument;
Er dog hver Adamsøn i Kiole
Den Støtte, som du har fortient.

Man

Man til at fye behover Naal. —
Derom der nu i vore Dage
I Glandsen af Oplysnings Sol
Kan ikke være Tvivl tilbage.
Men tabt det er i Oldtids Mørke
Trods alle Lærdes Hovedbrud,
Og Flid, og antiquarisk Styrke
Hvordan den første Naal saae ud.

Aarhundrede med tunge Triu
Henrullede' over Troiearmer,
Som funklede med Naales Skin;
Dog snart en bedre Tid sig nærmer.
En qvindelig, men ukiendt Locke
Kom frem og stødte Tingen om.
I næste glimrende Epoke
Til Verden Naalepynden kom.

Saa-

Saaledes Sagen længe stod.
Opdagelser kun langsomt skride.
I gamle Spor den vante Fod
Langt bedre end i ny kan glide.
Man førte mange store Krige;
Paa Troen vendte op og ned;
Omstyrtede hvert andet Rige;
Men Naalepuden varte ved.

Omsider, da med Sort paa Hvidt
Vor Klodes Drenge, Mænd og Koner
Til Urtebodernes Prosit
Kom frem med Lys i alle Zoner:
Da hver som vilde noget være;
(Og dette vil jo hvert et Drog)
For Viismand kunde strax passere
Saasnart han havde giort en Bog.

Da følte, siger man, engang
En lille fiortenaarig Pige
En stærk cosmopolitisk Trang
Til Kundskabs-Massen at berige. —
„Sligt Øeger allerbedst udrette;
Jeg altsaa selv vil giøre een,
Som ei skal være af de slette;
Men blive baade god og pæn."

Strax i et Lilas Taftes Bind
Med Kanter, luestærkt forgyldte,
Hun Klædes Blade satte ind,
Og Bladene med Maale fyldte.
Da hopped' hun, og sprang af Glæde. —
„Jeg ogsaa nu en Bog har giort
Som hele Verden vist skal lede
Til alt hvad der er skiønt og stort."

Det skal du ogsaa, lille Bog!
Du har jo giort det allerede.
Din ubekiendte Fødselskrog
Er sand Oplysnings første Sæde.
Der skeedte, hvad man kan formode
Herefter aldrig meer vil skee:
At vores bogopfyldte Klode
Fik een fuldkommen Bog at see.

Dens Dele bringe frem et Heelt,
Hvori det Skionne og det Sande
I tvende lige Parter deelt
Fornøielse med Nytte blande.
Og hver som kan dens Viisdom fatte,
Og syer til sine Brødres Held,
Han gavner meer end alle Skatte
Som pompes op af Lærdoms Vald.

Til Lærdom tranger Jorden ei.
Man Bøger gierne kan undvare;
Men uden Klæder Livets Vei
Er saare kiedsom at spasere.
O mangen Een af vore Vise
I Londom fra sin Virakskye
Sig ret lyksalig vilde prise
Ifald han havde lært at sye!

Med tordenhoie Pandeslag
Den Lærde i hans Bøger snuser;
Anraaber baade Nat og Dag
Minerva, Phœbus, alle Muser.
Saa tidt en Skrædder er paa Færde,
Og skriger: Penge, eller Skiels!
Studeer din Naalebog, du Lærde!
Saa kan du blive Skrædder selv.

Skriftemaalet,

en Ballade.

„Ærværdige Fader, hvor ængstes min Siel!
„Mig Døden angriber, saa gyselig fæl.“ —
„Bodfærdige Synder, hav Tillid til Gud!
„Snart seer du hans Himmel, snart er du hans Brud.“ —

„Jeg elsked' ei Herren: jeg elsked' en Mand:
„Hans Smiger var Honning; hans Lovte var Vand!
„Hans Legem var Engel; en Diævel hans Siel:
„Hans Minde gior Døden saa gyselig fæl.“ —

„Glem Smiger og Honning, og Lovter og Vand!
„Glem Legem og Engel, og Diævel og Mand!
„Hav Tillid til Herren, din Frelser, din Gud!
„Snart er den bodfærdige Synder hans Brud.“ —

„Jeg elsked' saa redeligt, elsked' saa tro;
„Hver Morgen var haabfuld, hver Aften var fro;
„Men Ludvig var troløs: med Eet han forsvandt.
„Min Graad er bortrunden. Jeg aldrig ham fandt!“

Nu styrtede Præsten for Sengen saa brat,
Og heedt paa den Skriftendes Haand han tog fat.
Han længe var maalløs; dog Haanden blev vaad:
Af Glædens den vældigt frembristende Graad.

„Kom, kynd dig, Elisa, fra Døden saa fæl!
„Ei Ludvig er trolos, kei Diævel hans Siel:
„Min Fader mig fængsled', og da jeg blev fri,
„Elisa var borte, min Himmel forbi.

„Jeg længe har tumlet paa Jordkloden om,
„Og vorende Kummer jeg bar, hvor jeg kom:
„O! kynd dig fra Døden! O Menneskers Gud!
„Afstaae mig Elisa! afstaae mig min Brud!"

Tungt trykkede Glæden den Skriftendes Sind;
Dog spirede Roser paa sneedækket Kind.
Hun stedes med Møie fra Døden saa fæl,
Og Ludvig var Engel paa Legem og Siel.

P. H. Hast.

Da skal du mod de Lærdes Skik
For alle dine Brødre leve;
Med uforstaaelig Mystik
For nogle Faa ei længer være,
Og Alle, Fattige og Rige,
Fornuftens Yndling, Dumheds Sön
Du pynter og oplyser lige
Og Jordens Biefald er din Løn.

Ei til broderet Diadem
Du ene laane skal din Evne;
Til Vadmelstöi i Ringheds Hiem
Du og skal nogle Naale levne.
Og Alle din Velgierning prise
Med Roes, Betaling, og med Tak
At du, som næsten alle Vise
Ei tiente Verden blot med Snak.

O Angelina! Du hvis Smil
Omsonst man hos Antiker søger;
Hvis lyse Øies Himmelild
Ei fik sin Tryllemagt af Øøger.
Indvie du selv med dine Ynder
Din Naal til evig Helligbed.
Den Evighed min Sang forkynder
Vil alt for stakket vare ved.

Skrif-

Register.

Side

Abrahamson.
Venskab. 78.

A — m.
Til de fire Piger i ***. 36.
Velkomstsang til en Veninde. 38.
En lystig Piges Sang. 93.
Sang. 108.
Til Mysis. 116
Rosenbusken. 145.

B.
Vise. 65.

Frederike Brun, f. Münter.
Reise til Peters-Pen i Bieler-Soe. 120.

P. O. Faber.
Balvise. 115.

T. af F - T.
Huldgudinderne ved Belindes Vugge. 81.
En Morgen-Billet. 89.
Forraskelsen. 95.
Balspare-Aftenen 97.
Da Rezia var ventendes. 131.
Paa E-s Fodselsdag. 132.

Register.

Side

Frankenau.

Lille Grethe. 29.

(Med Melodie af Hr. Zink.)

Emma's Grav 185.

Til Minna. 187.

P. H. Hafte.

Den lykkelige Knos. 6.

(Med Melodie af Hr. Capelmester Schulz.)

Celia's Trost. 40.

Hogens Vise. 55.

Kilden. 67.

Sang paa en forlovet Piges Fodselsdag. 91.

Vuggevise. 103.

(Med Melodie af Hr. Capelmester Schulz.)

Den listige Johan. 106.

Afsked med Sophienholm. 110.

Dora's Krands. 137.

Til en Vens Brud. 142.

Til Lise M. 144.

Mit Vreminde. 158.

Esa. 159.

Skriftemaalet. 199.

i. m. h.

Lovens Sygdom. 42.

Kundsen.

Brev til H. Hoih. Prinds Christian Frederik. 47.

Register.

L****e.

Side

Vuggevise. 27.

Liebenberg.

Den rige Mø. 1.

Olufsen.

I en Maanlebog. 189.

Pavels.

En Bondekones Sang ved hendes Mands Grav. 60.

Pram.

Ved en Vens Død. 100.

Rahbek.

Til Mira (efter Waller.) 180.

Til Madame M. C. Biorn. 181.

Til Jomfrue Morthorst. 188.

Riber.

Elskerens Besøg (efter Voß.) 12.

S. S.

Sonnet til min Mand. 136.

J. Smidth.

Natten. 9.

Den flyttede Blomst. 31.

* th.

Da Linna sagde, jeg skulde ikke klage. 33.

Tode.

Register.

Side

Tone.

Den unge Piges Bøn til Venus. 128.
Chloe og Oraklet. 173.
Den elskesyge Piges Bøn til Amor. 176.

Unævnte.

I en Sons Stambog fra en Moder. 5.
Sang paa en ung Piges Fødselsdag. 58.
Fanny's Aftensang. 117.
Da Linna Kalde reise. 135.

Æ. (Bruggen)

Til Psyche. 149.
Til Doris. 151.
Til en Ven, som reiste til Norge. 152.
En Vogs Gravskrift over sin Forfatter. 153.
Til Marylli paa hendes Confirmationsdag. 154.
Rhapsodie, (efter Ramler.) 156.

Til en Piges Fødselsdag. 183.

Trykt hos Sebastian Popp.